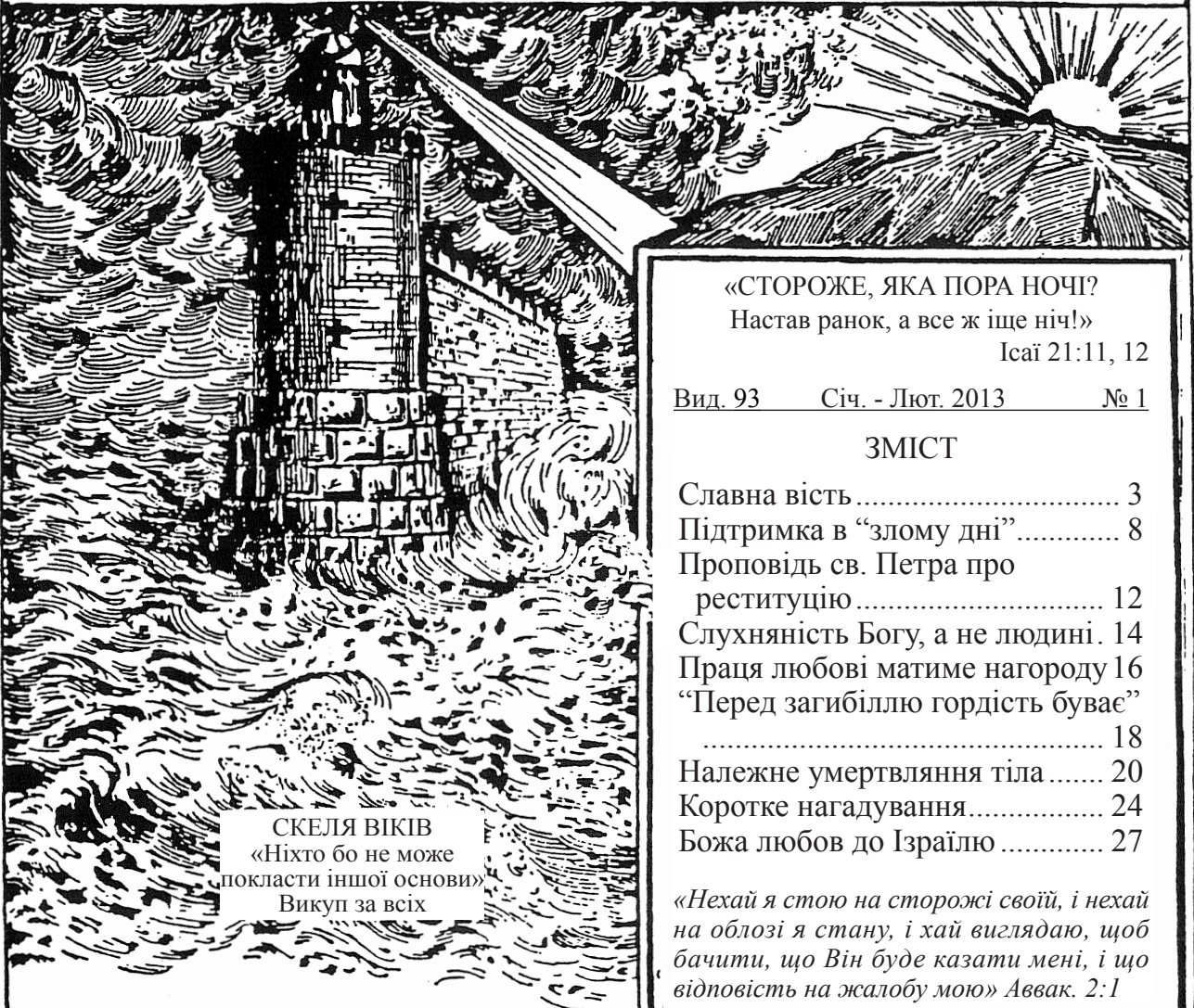

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 «Ніхто бо не може
 покласти іншої основи»
 Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 93

Січ. - Лют. 2013

№ 1

ЗМІСТ

Славна вість	3
Підтримка в "злому дні"	8
Проповідь св. Петра про реституцію	12
Слухняність Богу, а не людині.	14
Праця любові матиме нагороду	16
"Перед загибеллю гордість буває"	18
Належне умиртвляння тіла	20
Коротке нагадування.....	24
Божа любов до Ізраїлю	27

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – дати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

СЛАВНА ВІСТЬ ЛУКИ 2: 1-29

АНГЕЛЬСЬКЕ ПОСЛАННЯ ПЕРШОГО ХРИСТОВОГО РІЗДВА – “БЛАГОВІЩУ ВАМ РАДІСТЬ ВЕЛИКУ” – ВИКОНАННЯ В ТИСЯЧОЛІТТІ – БЛАГОСЛОВЕННЯ СПОЧАТКУ ДЛЯ ЦЕРКВИ, А ПОТІМ ДЛЯ СВІТУ – ТОДІ “НА ЗЕМЛІ МИР, У ЛЮДЯХ ДОБРА ВОЛЯ” НАВІКИ – “СЛАВА БОГУ НА ВИСОТІ”

“Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь” (вірш 11).

Ангельське Послання пастухам, дане на Віфлеємських рівнинах, стає більш дорогоцінним для кожної Божої дитини в міру її зростання в благодаті та знанні. Відколи її вуха та очі розуміння відкрились на ширину, довжину і глибину великого Божого Плану Віків, це пророчче Послання отримує щораз більше признання як лейтмотив усього Євангелія.

Неможливо не звертатися до такої великої події, що лежить в основі цього Послання – до народження Спасителя. І річ не в тому, що 25 грудня не є дійсною річницею народження Спасителя. Це, правдоподібно, річниця благовіщення ангелом Гавриїлом, річниця зачаття Дівою Марією, і наш Господь народився за календарем на дев'ять місяців пізніше, тобто приблизно 1 жовтня. Хтось такий великий, Чие народження, смерть і воскресіння з мертвих означає стільки для людського роду, вартий того, щоб усі ті, хто оцінює все, що Він зробив для нашого роду, згадували Його і святкували будь-якого дня і навіть кожного дня.

Та оскільки більшість християн звикла святкувати 25 грудня як день народження нашого Господа, ми не заперечуємо, а приєднуємося до всіх, котрі святкують цей день з радісним серцем, даючи подарунки один одному на згадку – наслідуючи Божественну милість, яка

дала людству Божого Сина як дар милості та любові для нашого відкуплення.

Більш ніж чотири тисячі років Божі обітниці, приховані з причини того чи іншого їх нерозуміння, були дані людству, натякаючи при цьому, що велике прокляття гріха та смерті, яке прийшло на світ через неслухняність в Едемі батька Адама, буде зняте, і замість прокляття, замість руїни прийде благословення від Господа та життєдайне відсвіження. Це переконання, приховане у вигляді різних типів, образів та затаєних обітниць, зберігалось на протязі століть (до часу народження нашого Господа) перш за все між юдеями, котрі були привілейовані Богом і перебували з Ним в угоді.

Як ділові люди, юдеї опинилися в різних частинах цивілізованого світу. Тому серед кожного народу була так чи інакше znana віра в одного Бога і надія Ізраїлю на Месію. Отож, коли настав час народитися нашому Спасителю, читаємо, що “всі люди чекали” приходу Месії. Безперечно, сподівання ґрунтувалися на поясненні пророцтва Даниїла, яке, як ми бачимо сьогодні, виразно вказувало на рік, коли наш Господь мав досягти повноліття, тобто Йому мало виповнитися тридцять років, Він мав посвятитися для Своєї праці і отримати зачаття Святим Духом, помазання, як великий позаобразний Священик та позаобразний Цар Ізраїлю та всього світу (Дан. 9: 24-27).

ВІД ВІФЛЕЄМУ ДО НАЗАРЕТУ

В ті далекі часи були шановані та нешановані міста. Назарет загально вважався одним з тих останніх, тоді як Віфлеєм був відверто одним з перших – містом Давида, улюбленого царя Ізраїлю. Святе Письмо пояснює, що Марія, мати нашого Господа, та її чоловік Йосип походили з роду Давида, тому, на перший погляд випадково, виконалося пророцтво, що свідчило наперед про народження Месії у Віфлеємі (Мих. 5: 1).

В той час римський імператор мав владу над цілим світом. Хоча юдеї були йому підвладні, проте вони чекали, надіялися на прихід Месії, котрий звільнить їх від залежності і зробить панівною кастою в Своєму Царстві, яке пануватиме над усім світом. Тоді при владі був великий римський імператор Цезар Август, який видав декрет зробити перепис населення всього світу з метою збору податків і т.д.

Св. Лука каже нам, що Йосип та Марія, слухаючись царського наказу, вирушили записатися до свого рідного міста; що саме тоді у Віфлеємі народився Ісус; що через великий наплив народу в той час і за тих обставин важко було знайти помешкання, і дехто зупинявся на нічліг у хліві караван-сараю або заїжджого двору; що Йосип та Марія, прибувши досить пізно, були змушені поселитися в такому скромному місці. Ось так за часів Своєї плоті Цар Слави, Чие Царство остаточно керуватиме світом, народився у стайні і замість колиски був покладений у ясла для худоби.

АНГЕЛИ І ПАСТУХИ

Пастухи, котрим Всевишній дав ангельське Послання про народження Ісуса, Месії, очевидно, були шляхетними особами. Відтоді це Послання лунає всі віки і досягло наших вух сьогодні. Воно хвилює нас тим більше, чим більше ми здатні збагнути його зміст. Ангел, з'явившись пастухам, передусім позбавив їх ляку, кажучи: "Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику". Виглядає, що страх є одним з рушіїв людського розуму, особливо коли це пов'язано з Божественними відкриттями.

Люди – навіть найкращі з них – розуміють, що вони є недосконалі і що Всемогутній та Його закони, навпаки, досконалі. Інстинктивно світ, мабуть, відчуває, що на ньому є прокляття, осуд Всемогутнього. Він інтуїтивно боїться ще одного прокляття, ще одного осуду, усвідомлюючи його тривалий і зростаючий гріховний вплив. Сьогодні це можна сказати про всіх, за винятком небагатьох, добре поінформованих про Божественний План. Світ переважно не любить цієї теми, намагається її уникати, бо відчуває вину і боїться додаткового знання і осуду. Справжні Божі діти, як і ангели в той час, повинні переконувати світ, що Бог є кращий від всіх їхніх побоювань, бо Бог так полюбив світ, що відкупив людство від справедливого вироку смерті, від прокляття, яке всі отримали по спадковості з причини недосконалості Адама та вироку на нього.

"Радість велика" є іншим перекладом нашого слова "Євангеліє". Яка чудова думка, що Євангеліє насправді є великою радістю! На жаль, Божий План був хибно пояснений, в результаті чого багато з Його народу перекрутили характер Бога та Його Слово і пристосували вираз Євангеліє до різних вірувань Середньовіччя, вчень про чистилище та вічні муки, які начебто мають припасти на долю людського роду! Старайтесь позбутися цих фальшивих думок і прийняти правду, що Євангеліє є радісною новиною. Далі ангел промовив, кажучи, що його Послання є "радістю великою, що станеться людям усім". Дяка Богу, що Його План є набагато ширший, глибший, вищий і величніший, ніж будь-яка річ, що ми про неї мали уявлення! Євангельське Послання – це не тільки велика радість для тих небагатьох, котрі зараз мають вуха, щоб слухати, і очі, щоб бачити його красу, але в своєму часі воно буде великою радістю для всіх людей у світі.

Як кожен член Адамового роду має частку в його гріхопадінні та проклятті смерті, яка прийшла на нього внаслідок непокори, так і кожен член роду врахований у великій викупній жертві, яку наш Господь Ісус дав і яка завершилася на Голгофі. Божий План в Христі, який зараз виконується і остаточно виконається,

означатиме радість велику для всіх людей. Звістка про цей факт була дана від самої миті народження нашого Господа, бо Він був тим, через Кого остаточно виконуються всі славні речі Божественного Задуму та Плану.

ЛОГІКА ПОСЛАННЯ

Це Послання спрямовує увагу на факт, що воно звернене до мислячих людей, які хотіли б знати, чому незмінний Бог, Котрий один раз виніс вирок людському роду, мав би колись змінитися і переглянути справи, замінивши прокляття на благословення. Посланник виклав філософію Божественного Плану так: “Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос [Месія] Господь”. Ось ключ до всієї Євангельської оповіді про те, як Бог може залишатися справедливим і при цьому виправдовувати грішників, які приймають Ісуса (Рим. 3: 26).

Слово Спаситель означає тут Життєдавець. Як чудово знати, що оскільки смерть є платою за гріх, прокляттям для людського роду, то Месія, Котрий народився, має врятувати людство від цього вироку, знову даючи людям життя! Яким чином Він дасть їм життя, не було пояснено в той час, ані не потрібно було пояснювати. Але тепер, в світлі того, що сталося, і в світлі пояснення, даного Святим Духом в Новому Заповіті, ми бачимо, що добровільна жертва життя нашого Господа, Його смерть “справедливого за несправедливих”, заспокоїла вимоги Божественної Справедливості, пред’явлені проти Адама і (посередньо) проти всіх, хто розділив його вирок смерті, тобто проти всього людства. Справді, чим більше ми дивимося на Божественний План нашого спасіння, який почав вимальовуватися з народженням Ісуса, тим більше ми готові голосно співати з ангельським хором на славу Богу Небес, дякуючи за Його милість до людських синів! Нічого, що немовля, народжене у Віфлеємі, було Спасителем тільки в перспективі, що Ісуса ще не можна було помазати до Його праці, доки Він не досяг повноліття через тридцять років. Нічого, що навіть після цього Йому ще треба було поступово класти Своє життя протягом трьох з половиною років

земної місії, яка мала закінчитися на Голгофі. Нічого, що воскресіння настало лише за три дні після смерті, а вознесіння – лише за сорок днів, і що благословення відстрочені майже на дев’ятнадцять століть. Якщо ангели могли співати і радіти на самому початку розвитку Божественного Плану Спасіння, то це можуть робити всі, котрі мають віру в кінцевий результат, – радіти невимовною радістю і славити Бога в вишині та Його Сина, нашого Господа.

“НАДІЄЮ БО МИ СПАСЛИСЯ”

Хоча відтоді, як пролунало це ангельське Послання, відійшло у минуле майже дев’ятнадцять століть, воно ще не виконалося, хіба що в малій мірі вірою для тих, котрі мають очі та вуха віри – для “малої черідки”. Водночас в імені Христа поширилася погана вість великого нещастя ледь не для всіх людей – переважно для того, щоб знеславити Божественний План і принизити Божественний характер. Замість того, щоб нести радість, це послання принесло смуток та пригнічення, особливо для добросердих та миролюбних. Справді, можемо сказати, що жодне послання Господа Ісуса ще не досягло всіх людей. Навіть сьогодні, після дев’ятнадцяти століть місіонерської праці, тільки відносно мала частина людського роду почула про єдине ім’я, дане під небом та поміж людьми, яким нам належить спастися, “і нема ні в кім іншим спасіння” (Дії 4: 12).

А як бути зі спасінням, яке настало для тих, котрі справді прийняли Христа як свого Спасителя, котрі сьогодні радіють в Ньому і вірою бачать початок спасіння Бога в своїх серцях, але яке ще має звершитися під усіма небесами? Про нього апостол каже, що ми спаслися надією. Ось його слова: “Надією бо ми спаслися” (Рим. 8: 24).

Ми ще не спаслися насправді; нас ще оточує гріх, біль, стогони, плач та смерть; прокляття ще не забране. Все, що Господній народ досі отримав, це спасіння надією, спасіння вірою. Однак сподівання майбутнього спасіння, воскресіння з мертвих, участі в славі, честі та безсмерті Божественної природи, обіцяне вірним, є настільки великим, настільки відвертим,

що ті, котрі його мають, здатні радіти невимовною радістю та наповнюватися хвалою навіть серед випробувань, труднощів, знемог та несприятливих обставин, супутніх прокляття, яке далі залишається на всьому світі людей.

ПРОРОЦТВО ПРО ДОБРІ РЕЧІ

Ангельське Послання було пророцтвом про добро, яке станеться Церкві та світу під час Тисячолітнього віку. Церква має перша здобути благословення. Перше Воскресіння має бути надбанням тільки блаженних і святих, котрі житимуть і царюватимуть з Христом протягом тисячі років. В той час сатана буде зв'язаний, а добрі впливи правди та праведності освітять цілу землю (Об. 20: 1-6). Святе Письмо твердить, що визволення Церкви прийде рано вранці Тисячолітнього Дня, як каже пророк: "Бог допоможе йому, коли ранок настане" (Пс. 46: 6).

Якщо нам приносять радість дані славні надії Євангелія, бо ми їх бачимо і радіємо радістю невимовною, то ми радіємо також Божественним милосердям та любов'ю (їхньою широтою, довжиною, висотою та глибиною), які охоплюють весь світ людства і передбачають благословення для кожного члена роду Адама через Того, Хто полюбив нас і купив Своєю дорогоцінною кров'ю.

Це пророцтво виконається в Тисячолітті. Великий Спаситель, Котрий вже відкупив нас Своєю жертвою, виступить як Цар, як прославлений Месія, і утвердить Своє панування праведності в світі, щоб благословити та підняти кожного члена роду. Зі слів апостола це будуть Часи Відсвіження, "часи відновлення всього, про що провіщав Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх" (Дії 3: 19-21). Коли б Господь ґрунтував надію світу на якихось гідних або праведних вчинках з боку світу, ми б справді мали причину побоюватися, адже чим більше ми знаємо світ, тим менше в нас надії на нього. Та Господь, навпаки, ґрунтує усю пропозицію майбутнього благословення не на наших заслугах, а на заслугах та жертві Його Сина. Вам народився Життєдавець, котрий є Месія Господь.

Ми ще більше радіємо благословеннями грядущого віку, коли дізнаємося, що випробування та труднощі теперішнього Євангельського віку є під Божественним доглядом в інтересах Малої Черідки, Вибраних, Церкви, яка зараз вибирається з-посеред людей! Бачимо, що нинішні труднощі та випробування є обтісуванням та поліруванням, потрібним для розвитку нами плодів та благодатей Святого Духа на подобу характеру Божого дорогого Сина, нашого Господа, нашої Надії, нашого Нареченого. Як тішить думка, що незабаром вибране число, покликане зі світу, щоб бути "Нареченою, дружиною Агнця", буде укомплектоване і увійде в славу! Яка блаженна думка, що в той час вони матимуть привілей зі своїм Господом та Учителем поширювати Божественну милість заради благословення та підняття світу! Чи може хтось здобути вищу честь або привілей, чи благословення?

ПІСНЯ АНГЕЛІВ

Коли небесний посланник передав Вістку великої радості, пастухам з'явилося військо ангелів, кажучи: "Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!" Це також пророцтво. Цього ще немає, але воно виконається в кожній подробиці у властивому в Бога часі, який, як віримо, є близько, поряд. Бог ще не приймає славу на висоті, ані ще немає миру між людьми. Навпаки, Боже ім'я ганьблять не тільки ті, котрі грубо та глузливо беруть Боже ім'я надаремно, не тільки язичники, котрі кланяються демонам і вважають їх богами, але й християни. Кожен день Боже ім'я паплюжать ті, котрі називають себе Його народом, котрі кажуть, що вони поважають Святе Ім'я.

Нехай буде відомо, що богохульством є будь-яке ганебне лихослів'я іншого. Бог милосердний до нас, бо колись кожен з нас напевно лихословив Його святе ім'я саме таким чином – хибно представляв Божественний характер та Божественний План, зображуючи Бога Любові, Милосердя, Справедливості та Правди як ініціатора, як винахідника, як прибічника вічних мук для більшості Своїх людських створінь, народжених в гріху, зачатих в беззаконні, схильних до гріха, немов іскра,

що готова злетіти вгору. Але Господь мав милосердя до нас, бо ми це робили несвідомо. Тому нам треба мати співчуття до інших, котрі далі несвідомо лихословлять нашого Бога. Наші зусилля треба постійно спрямовувати їм на допомогу, щоб очі їхнього розуміння могли широко відкритися на розуміння довжини, ширини, висоти і глибини, і щоб вони пізнали любов Бога, яка вища від усякого розуму.

Зверніть увагу на те, що від народження Спасителя досі ще немає миру на землі і доброї волі в людях. Тому дехто, не розуміючи, що це – пророцтво, яке має виконатися під час Тисячоліття, був схильний змінити переклад цього вірша так: “На землі мир серед людей, котрі Йому до вподоби”. Але навіть така зміна не є правдою, бо навіть Господній народ не має миру на землі. Якщо він має мир, то тільки в своєму серці, і цей мир ґрунтується на вірі в Бога і на славних речах, які Він обіцяв. Про це свідчив сам Господь і апостоли, запевняючи нас, що той, хто житиме в теперішньому часі побожно, матиме переслідування, і що ворогами людини будуть її домашні (2 Тим. 3: 12; Мт. 10: 36).

Не вводьмо себе в оману, ані не скорочуймо свідоцтво Слова, але очима віри дивімось на День Христа, в якому всі ці славні пророцтва мають виконатися, в якому мир справді наповнить цілу землю знанням слави Господа, приносячи Божественну милість і забираючи прокляття від всього стогнучого створіння, як на це звертав увагу апостол (Рим. 8: 22).

ВИКОНАННЯ У ВИЗНАЧЕНИЙ БОГОМ ЧАС

Але це пророцтво не виконається навіть при запровадженні Тисячоліття. Лише при його закінченні, коли завдяки постановам Царства людський рід буде піднятий з гріха, хвороб, болю, смутку та смерті до всього втраченого в Адамі, – лише тоді слава Богу справді буде на висоті, і лише тоді мир буде між людьми. Не треба сподіватися також, що все людство оцінить Божественну любов і милість після того, як воно побачить вияв праведності Бога в Христі. Навпаки, Святе Письмо, здається,

виразно навчає, що буде клас, який виявиться непридатним до вічного життя, бо не зуміє оцінити Божественну доброту. Ми дізнаємося, що всі вони будуть знищені з-посеред людей Другою Смертю.

Тож остаточно, разом з кінцем Тисячоліття, сатана та всі добровільні злочинці будуть знищені, і тоді настане час, коли, за словами Святого Письма, всі голоси на небі, на землі і під землею славитимуть Бога і Агнця навіки. Осанна! Слава Богу на висоті! Мир і добра воля між людьми! Це буде кінцевий вигук відкупленого роду, коли повністю виконається великий План Спасіння згідно з початковим Божественним Задумом, викладеним у Святому Письмі.

ВІД СЛАВИ ДО КОЛИСКИ

Час народження нашого Господа встановлений точно. У Викладах Святого Письма, том II, ми детально виклали дану річ і не будемо тут повторювати свої висновки. Відомий перепис з наказу Цезаря Августа стосувався всього цивілізованого світу того часу, тож за юдейським звичаєм кожна сім'я і кожне покоління мали записатися.

Йосиф та Марія, з Давидового роду, пішли записатися до міста Давида – Віфлеєму. Це місто невелике і розташоване на схилі гори. Заїжджі двори та готелі в тамтешніх землях дуже відрізняються від наших. Це ані готелі, ані салони для розваг, і вхід в них є з внутрішнього двору. Різної величини, позбавлені меблів, кімнати є до послуг подорожуючого, котрий приносить з собою теплий одяг, в якому він спить, а також свою їжу і свій посуд. Стійла для коней, верблюдів і т.д. розташовуються на нижньому поверсі, і у випадку тісняви люди звикли розмішатися біля стійла, якщо верхні кімнати зайняті.

Ось так, в дуже скромних умовах, з'явився на світ наш Спаситель, який, як Логос, створив його (Ів. 1: 10). Тут, в стайні переповненого заїжджого двору, пастухи знайшли немовля, як їм звістили ангели, і пішли далі, розповідаючи про це. Марія не хвалилася, але у всьому чекала на час, визначений Богом.

ПІДТРИМКА В “ЗЛОМУ ДНІ”

“Бо Своїм анголам [посланникам] Він накаже про тебе, щоб тебе пильнували на всіх дорогах твоїх, на руках вони будуть носити тебе, щоб не вдарив об камінь своєї ноги” (Пс. 91: 11, 12).

Вступ до цього псалму здається виразно вказує на те, що він стосується виключно посвяченого Божого народу Євангельського віку, зачатих духом – тих, котрі живуть під покровом Всевишнього, мешкають в тіні Всемогутнього. Ця сама думка символічно представлена в образному Наметі. Покров, таємне місце, в якому пробувають святі, – це Святая. Нікому не дозволялося входити в образну Святая та Святая Святих, окрім первосвященника та священників. Весь народ Ізраїлю, якщо він жив у тісній згоді з цією постановою, мав благословення. Тож в цьому псалмі згадується покров, таємне місце, Святая.

Звертаючись до днів Ісуса, бачимо, що Він перший увійшов в позаобразні Святая і Святая Святих. Він увійшов у перше з цих святих місць тоді, коли приніс Себе в жертву в Йордані. Коли Він посвятився при хрищенні, то одразу потрапив у Святая, замість того, щоб перебувати на Подвір'ї. Коли Він був у Святая, перебуваючи в тіні Всемогутнього, Боже провидіння сприяло Йому, і все допомагало Йому на добре. Тому, коли Ісус переможно закінчив Свій шлях, Він перейшов за Другу Завісу і увійшов у саме небо – Святая Святих (Євр. 6: 19, 20; 9: 24). Коли Він ще перебував у тілі, то був стережений на всіх Його дорогах. Бог стеріг Його, не дозволяючи на спокуси, які б Він не міг знести. В Гефсиманському Саду Отець об'явився Йому певним чином, про який нам виразно не сказано, окрім написаного, що ангели приступили і служили Учителю. Бог “чинить вітри за Своїх посланців, палючий огонь за Своїх слуг” (Пс. 104: 4).

Бог може вживати будь-що і будь-кого як Своє знаряддя, як Свого посланника. Але за днів Ісуса було мало придатних осіб з-посеред людського роду, котрих Бог міг ужити як ангелів-утішителей для нашого Господа. Марія з Віфанії була одним з них, і вона буквально

напередодні розп'яття Учителя намастила Його стопи запашною дорогоцінною олією і витерла своїм волоссям. Вона єдина принесла розраду, коли Його розум непокоїла думка, що за п'ять днів Його розіпнуть. Він усвідомлював, що ніхто з людей цього не розуміє, що ніхто з них не може проїнятися Його почуттями. Але послуга Марії була дуже цінною для Господа, і вона підбадьорила Його.

ОСОБЛИВІ ВИПРОБУВАННЯ НАШИХ ДНІВ

Отже, Господь вживав, як Своїх служителів, духів – ангелів, а інколи – різні інші знаряддя, людські істоти і навіть сили природи. Коли б Отцеві було вгодно передати нам, Його дітям, якесь послання, Він міг би вжити навіть електрику, яку ми вчимося використовувати в бездротовому телеграфі та телефоні. Але Він не використовує цей засіб як Свого посланника, щоб спілкуватися з нами безпосередньо. Проте наш вірш наводить на думку, що Господь має Свій особливий догляд над усіма святими – над класом, який Він вибирає від П'ятидесятниці, з наміром приготувати його до небесного царства шляхом зростання в благодатях Духа. Бачимо, що цей Псалом в цілому має особливе застосування до наших днів, коли “впаде тисяча з боку від тебе, і десять тисяч праворуч від тебе”, і коли шаленітиме моровиця. Коли моровиця є в повітрі, вона заражає людей, які і не підозрюють про це. Так само ми, члени “ніг” Тіла Христа, є виставлені на особливі випробування та небезпеки – духовну моровицю.

Нині є час, на який всі пророки вказували як на час особливих переслідувань. В минулому були періоди переслідувань Божого народу, але це були часи, коли розуміння того, що правильне, було більш виразним, коли існувала чітка межа між правильним і неправильним. Коли поставало питання: “Ти служитимеш Господу чи Ваалу?” – то не важко було знайти правильну відповідь і сказати: “Я буду на Господньому боці”. За днів ранньої Церкви питання стояло таким чином: “Ти підтримуватимеш римську владу чи будеш переслідуваний за те, що йдеш за Христом?”

Вибір був такий: Христос або імператор. Ще пізніше, коли питання стосувалося вибору між тим чи іншим віровизнанням, справа була ясною: “Я на боці Бога, чи на боці противника?” Але за останні сорок років відмінності між віровизнаннями практично зникли.

Інколи тих, кого переслідували, можна було частково звинуватити в речах, за які їх переслідували, бо вони тримались хибних, інколи навіть жахливих, поглядів. Але досі випробування та спокуси були, здається, менш вишуканими, ніж тепер. Сьогодні великі віросповідання, які раніше воювали одне з одним, намагаються бути одним цілим. Назовні може здатися, що Тисячоліття вже настало і лев з ягням лежать разом. Загалом між християнами, здається, панує відчуття приязні та бажання робити не зло, а добро. Випадки, коли шаленим переслідуванням давали волю, відійшли в минуле, і маси до цього не схильні.

Отже, протягом минулих сорока років настали умови, які є серйозним випробуванням для всіх християн. Ми маємо хитрі вчення спиритизму, Християнської Науки, теософії, Нової Думки різних видів. Так само нині широко проповідують теорію еволюції. Спочатку вчені сформулювали саму теорію, а потім вищі критики почали розтягувати Біблію на частини з причини “знання, неправдиво названого так” (1 Тим. 6: 20). Ці фальшиві теорії перетворилися в шкідливі випари, які розповсюдилися в кожному напрямку. За деякими підрахунками є чотириста мільйонів християн. Інші джерела подають сімсот або вісімсот мільйонів. Сюди включено всіх немовлят, недоумкуватих та душевнохворих. Чи їм віку одна хвилина, чи п’ятдесят років, вони вважаються членами церкви, якщо їм вилили на голову кілька крапель води і сказали над ними кілька слів.

Також серед найбільш інтелігентних, котрі іменують себе іменем Ісуса, відбулося велике відступлення від Божого Слова. Ці труднощі сталися більш підступними і ще більш шкідливими, бо проклали собі шлях з теологічних семінарій. Тисячі впали. Вони не просто збираються впасти, а вже впали. Вони втратили всяку прив’язаність до Господнього Слова.

З двохсот тисяч признаних служителів Христа, мабуть, не більше десяти відсотків вірять в Біблію як натхнене Слово Бога. Десять відсотків це двадцять тисяч, тоді як сто вісімдесят тисяч відпали від віри. Якщо вони відпали від віри в натхнення Біблії, то знаймо, що вони так чи інакше втратили спільність з Богом, хоча деякі з них, напевне, ніколи так і не були в спільності з Господом.

НИНІШНІ БЕЗПІДСТАВНІ НАДІЇ БАГАТЬОХ

Чи Бог дав якесь об’явлення, окрім поданого в Біблії? “Не мавши надії й без Бога на світі” – ось стан багатьох. Вони мають власні, небіблійні сподівання. Теософісти мають свої сподівання, спирити – свої, християнські науковці – свої, так само еволюціоністи. Але надія їх усіх не має основи і, напевне, зазнає невдачі в час випробувань.

Надія еволюціоніста не в тому, що він зможе прожити вічно, а в тому, що він, навчаючись більше день за днем, зможе народити кращих дітей, котрі будуть мати більш шляхетний характер і мудрішу від нього голову. В свою чергу, ці діти зможуть жити довше і мати дітей ще мудріших та сильніших. Еволюціоністи вірять, що у віддаленому майбутньому прийде час, коли їхні діти будуть такими мудрими, що зможуть скористатися з усіх обставин в житті і жити вічно. Але, з нашої точки зору, ці люди є без Бога і без надії.

Щоправда ці служителі говорять про Ісуса, але послання, яке вони виголошують, не є Біблійним Посланням. Вони справді кажуть, що в житті Ісуса було багато доброго, що це добре варто копіювати, що Він був добрим прикладом і т.д. Ми вважаємо, що вони так кажуть лише тому, що це має моральний вплив на людей. Коли б вони вели таке життя, як Ісус, вони б докорили людям і сказали, що ті живуть безглуздо, тільки для себе і нехтують Божим Словом. Служителі, які вважають Ісуса прикладом, знають дуже добре, що в результаті такого життя Він помер в тридцять три роки – помер замість жити вічно. Вони визнають, що Він мав дуже гарний характер, але більшості з них не вкладається в

розумі Його жертва-викуп. Тому, наполягаючи, щоб люди йшли за прикладом Ісуса, цей клас не наполягає, щоб вони клали своє життя за Правду та на службу Богові.

Вони кажуть людям не воювати, якщо цього не наказує їм держава і не проповідують їхні служителі, але якщо вже всім подобається воювати, то нехай і вони воюють, виготовляють для себе усіляку зброю. Тим часом проповідники виховують молодих хлопців, набираючи з них молодіжні загони та приймаючи в скаути. Коли настає війна, вони величають їх легендарними бійцями, дають в руки гвинтівки і кажуть вбивати – кажуть підтримувати війну і воювати на їхньому боці. Вони кажуть допомагати пораненим і лікувати їх – усіх, кого ще не вбили. Вони кажуть перев'язувати рани і готувати їх знову йти в окопи та воювати, доки їх не вб'ють.

СКРІЗЬ ПАНУЄ СКЕПТИЦИЗМ

Ось така плутанина в релігійному вихованні. Ситуація є такою, тому що ці люди втратили віру в Біблію. Деякі з них, ухиляючись від прямої відповіді на питання про їхню віру, кажуть: “Ми віримо всім словам Ісуса”. Деякі видавці, йдучи в ногу з існуючими настроями, опублікували Новий Заповіт, де слова Ісуса виділені червоним шрифтом, щоб охочі читати їх бачили перед собою червоні букви. Та якщо запитати їх, чи вони вірять словам Ісуса про Йону та про велику рибу, про потоп за днів Ноя, вони відразу задкують, виправдовуючись: “Ні, ми віримо тільки в те, що наш розум вважає логічним, і думаємо, що решта є цілковитим безглуздом”. Річ у тому, що вони насправді не вірять ані в Ісуса, ані в те, що Він признавав метою Свого життя в тілі. Вони не вірять, що Він був жертвою за гріх, і висловлюються довільно. Вони відпали від віри.

Отож, якщо вчителі народу впали, то що скажемо про самих людей – про чотириста чи навіть вісімсот мільйонів осіб? Деякі з них є в одному віровизнанні, інші – в іншому, але загалом все зводиться до того, щоб тримати їх в незнанні. Можливо, це не зовсім так, якщо згадаємо, скільки є шкіл та коледжів. Але на ділі лише мала частина людей має академічну

чи вищу освіту. До того часу вони, очевидно, є на боці зведених. Але багато наших університетів сьогодні є розсадниками невір'я. Біблійну Правду тримають якомога далі від людей. Якщо глянути, скільки мільйонів грошей вкладають в коледжі, скільки є вчених викладачів, яким великим є так званий християнський світ під опікою двохсот тисяч служителів номінальної церкви, то взагалі дивно, що всі люди ще не стали невірними.

Дивлячись так, ми бачимо, як протягом останніх сорока років виконується наш Псалом. Ми бачимо тисячі і десятки тисяч, які впали. Бачимо, куди вони впали. Бачимо, як вони впали. Бачимо також, що тільки небагато стоїть – “ноги” Христа. Дивлячись скрізь по світу і бачачи ці тисячі, ми усвідомлюємо, що стоять тільки ті нечисленні, які увійшли в угоду з Господом. Але навіть багато з них, обтяжені клопотами цього життя, оманною багатства та фальшивими вченнями, знаходяться в хиткому становищі і не здатні стояти твердо. Вони потребують негайної допомоги.

НАГАЛЬНА ПОТРЕБА В УСІЙ ЗБРОЇ

Апостол Павло радить Господньому народу “зодягнутися в повну Божу зброю”. Дехто з нього був зодягнений у вчення середньовіччя, а не в Божу зброю. Дехто під впливом фальшивих вчень сучасної Вищої Критики, еволюції і т.п. має хитку віру. Вони слабкі, замість того, щоб “зміцнитися Господом та могутністю сили Його”. Але зараз є час статися сильними, щоб зуміти “встояти проти хитрощів диявольських”, які нас оточують. Вони потребують “зодягнутися у броню праведності”, “взути ноги в готовість Євангелії миру”, взяти “щит віри” і “меч духовний, який є Слово Боже” (Еф. 6: 10-17).

Якщо ми зодягли “повну Божу зброю” і навчилися до певної міри майстерно орудувати Мечем Духа – правдами Божого Слова – то ми повинні використовувати це в інтересах усіх, кому можемо допомогти. Їм треба негайно допомогти одягнути цю повну зброю, щоб вони захистилися від стріл противника, нагострених і швидких, щоб врятуватися від неправди, якої подостатком по всіх усюдах, щоб вони піднялися, якщо навіть тимчасово впали, і зміцнилися в Господі.

ДУХИ СЛУЖЕБНІ

Цей 91-й Псалом, очевидно, змальовує теперішній час, тому ми повинні старатися бути ангелами, згаданими в нашому вірші. Ці ангели, тобто служителі, це, перш за все, Божі діти. Вони мають служити братам. Це – велика честь, яку Бог дав Своему народу в Євангельському віці. У випадку нашого Господа, Йому служили ангели, духовні істоти. Так само у випадку деяких апостолів: їм з'являлися ангели і служили час від часу. Святе Письмо говорить, що ангелами є “всі.. духи служебні, що їх посилають на службу для тих, хто має спасіння впадкувати”. Але в нас мало підстав сподіватися, що Бог використає когось з духовних істот для служби Своему народові.

З Псалму бачимо також, що зараз є час, коли члени “ніг” знаходяться в особливій небезпеці спіткнутися і потребують особливої допомоги. Після детального опису різних пасток цього дня ми читаємо слова вірша: “Своїм анголам Він накаже про тебе,.. щоб [ти] не вдарив об камінь своєї ноги”. Наш Господь сказав про Себе в першому приході як про Камінь Спотикання для дому Ізраїлю, як про це говорив наперед пророк Ісая (Мт. 21: 42-45). Апостол Павло згадує дане пророцтво: Ісус має бути Каменем Спотикання для обох домів Ізраїлю (Іс. 8: 14; Рим. 9: 32, 33).

Наш Господь був Каменем Спотикання для тілесного дому Ізраїлю протягом сорока років жнив. Схожим чином бачимо, що Він був, як сказано заздалегідь, Каменем Спотикання в цьому жниві, протягом цих сорока років. Його присутність та працю в юдейських жнивах не зрозуміли, ані не оцінили. Так само тепер немає віри у факт Господньої парусії, присутності, і так само тепер відкидають Його Викуп-жертву. Події сьогодення є проявом Його присутності. Ці речі, а також життєво важливі правди Святого Письма, які зараз є більш виразні і зрозумілі, ніж будь-коли досі (хоча є каменями спотикання для світу), є благословенням для вірних – тих, котрі пильнують. Справжній народ Бога, піднявшись на цей камінь-сходінку,

є немов на спостережному пункті, який не дозволяє йому спіткнутися. Вчення про Викуп та докази другої присутності Вчителя є в цей час допомогою для святих Господа, яку неможливо передати словами.

ВИКОНАННЯ НАШОГО ВІРША СЬОГОДНІ

Бачимо, що “камінь” в нашому вірші є символічним каменем. Сатана намагався буквально застосувати цей вираз, коли спокушував Ісуса, намовляючи Його кинутися вниз з наріжника Храму. Але Ісус сказав: “Відійди, сатано”, і відмовився від такого трактування Святого Письма. Однак ми бачимо виконання цього тепер. Віримо, що Господь дав посланників, зняряддя, які дуже допоміжні всім з класу “ніг”. Ці зняряддя були різними. Наприклад, багатьма мовами в усіх частинах світу вийшли друковані видання з Посланням Теперішньої Правди, шукаючи і підтримуючи членів “ніг” Христа. Тисячі людей пишуть нам, що вони зміцніли нею, коли знаходилися у великій небезпеці. Деяким з них вже довелося потрапити в невір'я, а багато зовсім втратили віру в Біблію як Боже Слово. А сьогодні вони міцні в Господі і в могутності сили Його.

Бог задіяв зняряддя, якими є Його духи служебні, щоб служити Його народу. Ми не кажемо, що немає невидимих знярядь, однак нам відомі видимі зняряддя. Тож наш вірш є доброю вісткою для нас. “Своїм анголам Він накаже про тебе, щоб тебе пильнували на всіх дорогах твоїх”. Якими б не були труднощі Господніх дітей в близькому майбутньому, для нас буде особливою потіхою, якщо ми пам'ятатимемо, що Господь здатний в повній мірі подбати і подбає про всіх Своїх щиросердих. Він далі вживатиме ці зняряддя і буде зміцненням для Свого народу до кінця шляху. І якщо Він не веде когось з нас, то ми самі в цьому винні. Ми повинні старатися належати до класу, названого “тебе”. “Тебе зло не спіткає” (Пс. 91: 10). А це означає божественний захист до самого кінця нашого шляху.

ПРОПОВІДЬ СВ. ПЕТРА ПРО РЕСТИТУЦІЮ ДІЇ АПОСТОЛІВ 3

ЗЦІЛЕННЯ КРИВОГО – АПОСТОЛИ ЗНЕХТУВАЛИ СОБОЮ, ПРИПИСУЮЧИ СИЛУ ТА ЧЕСТЬ ІСУСУ – ЗДИВУВАННЯ ЛЮДЕЙ – СВ. ПЕТРО СКОРИСТАВСЯ МОЖЛИВІСТЮ ВКАЗАТИ НА ГРІХ, ВЧИНЕНИЙ НАРОДОМ, КОТРИЙ РОЗП'ЯВ ІСУСА, І НА МИЛІСТЬ БОГА ТА ЙОГО ГОТОВНІСТЬ ПРОБАЧИТИ ЇМ ТА БЛАГОСЛОВИТИ – НАРОД МАВ НЕГАЙНО РОЗКАЯТИСЯ, ЩОБ ЗДОБУТИ НАЙБІЛЬШЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ – ПІСЛЯ ЦЬОГО “ЧАСИ РЕСТИТУЦІЇ” – ВСІ ПРОРОКИ ГОВОРИЛИ ПРО ЦІ ЧАСИ – ЦЕРКОВНІ ЧИНИ ОБРАЖЕНІ, ЩО ЛЮДЯМ СКАЗАЛИ ПРАВДУ – УВ'ЯЗНЕННЯ ВІРНИХ ХРИСТОВИХ СЛУЖИТЕЛІВ

“Щоб часи відпочинку прийшли від обличчя Господнього і щоб послав заповідженого вам Ісуса Христа, що Його небо мусить прийняти аж до часу відновлення всього, про що провіщав Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх” (вірші 19-21).

Отримуючи Святий Дух, апостоли в П'ятидесятницю отримали не дух страху, а дух відваги і здорового розуму. Відкупитель доручив їм проповідувати Євангельське Послання, яке мало зібрати з юдеїв та з кожного народу посвячений клас людей, щоб вони були духовно зачатими синами Бога, а потім – Нареченою, Дружиною Агнця та співспадкоємицею в Його Царстві.

Повні сміливості, св. Петро та св. Іван, провідні апостоли, пішли у Храм на молитву, але не тому, що далі вважали, що Храм є тим місцем, де слід приносити молитви до Бога, а знаючи, що це – добре місце зустріти людей. Мабуть, вони сподівалися, що там Господь зведе їх до купи з побожними юдеями і дасть нагоду свідчити радісну вістку. Така нагода скоро знайшлася. Вони побачили бідняка, жебрака, каліку. Цей чоловік мав віру і довіру до Бога. Звертаючись до нього, св. Петро сказав: “Подивися на нас!” Той глянув, сподіваючись отримати гроші, але св. Петро продовжив: “Срібла й золота в мене нема, але що я маю, даю тобі: У Ім'я Ісуса Христа Назарянина устань та й ходи!” (вірш 6). Від приголомшення, що він може отримати таке благословення, кривий чоловік у своїй вірі спробував підвестися, як наказав апостол.

Коли він ще силкувався, св. Петро взяв його за руку, щоб допомогти засвідчити його віру і отримати благословення від Бога. Його ноги, його коліна, довгий час безсилі, зміцнилися, і він пішов з апостолами Храмом, тримаючись їх та вигукуючи на славу Богу і визнаючи Боже милосердя, яке сталося йому через цих чоловіків.

ЗНАМЕННА ПРОПОВІДЬ ПРО РЕСТИТУЦІЮ

Довкола уमितі скупчилися побожні юдеї. Тепер прийшла нагода для св. Петра сказати велику проповідь – свідоцтво про Господа. Його аж ніяк не сповнювала гордість і хвалькуватість, щоб казати: “Гляньте на нас, ми особливо привілейовані Богом. Ніхто з вас, книжників і фарисеїв, не міг зцілити цього чоловіка так як ми” і т.д. Св. Петро нічого такого не сказав. З покорою і смиренням він промовив: “Чому ви дивитесь на нас, немовби ми зробили щось від себе, або якась особлива святість в нас вчинила оце чудо? Ми лише Божі знаряддя, і це – прояв Божого милосердя через Ісуса. Це чудо зроблено в імені Ісуса – в імені Відкупителя, Котрий помер за гріхи світу”.

Далі св. Петро сказав слухачам, що народ поступив ганебно, розп'явши Спасителя. При цьому він запевнив їх в Божому милосерді, кажучи, що вони все ще можуть розкаятися і повернути собі прихильність Бога, але тільки відмовляючись від стосунків з тими, котрі вчинили цей поганій вчинок, і стаючи на боці Господа. Він коротко і стисло виклав

Божественний План як причину, чому його слухачі повинні посвятитися Богу (вірші 13-26). Вони повинні розкаятися в своїх гріхах як особисто, так і в цілому як народ, і навернутися, тобто повернутися до Господа, щоб пізнати Його і слухатися, щоб бути послідовниками Ісуса, якого вони розп'яли. Наслідком цього буде покриття Господом їхніх гріхів, дозвіл бути прийнятими через Ісуса як Божі діти; остаточно це означатиме, що їхні гріхи будуть стерті повністю славною переминою в Першому Воскресінні – “сіється в неславу, у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне” (1 Кор. 15: 43, 44).

Після того, як будуть стерті їхні гріхи, і їм будуть дані нові тіла, вільні від гріха та всіх вад і недоліків, придуть славні Часи Реституції всіх речей, які Бог провів через всіх святих пророків минулого. Це будуть Часи, тобто роки, відсвіження, а також реституції – тисяча років. В них виконаються всі Божі обітниці для Авраама, всіх пророків та Ізраїлю, а саме: в Месіанському славному Царстві земля повернеться до едемського стану; “місце ніг Своїх Я пошаную”, – каже Бог (Іс. 60: 13; 66: 1). Прокляття буде зняте, і замість цього прийде Господнє благословення.

Будь-який пророк, який не згадував ці роки реституції, не міг, як запевнює нас св. Петро, бути святим пророком, бо реституція є біблійним посланням від Буття до Об'явлення. Сам Учитель, Відкупитель світу, каже: “Ось нове все творю!” “І жодного прокляття більше не буде”. Остаточно не буде вже ані стогону, ані зідхання, ані вмирання. Все стане новим через Месіанське Царство, хоча для цього потрібна буде ціла тисяча років, щоб повністю здійснити всі ці славні речі.

ВЕЛИКИЙ ПОЗАОБРАЗНИЙ МОЙСЕЙ

Св. Петро згадав про те, як Мойсей звістив наперед покликання особливого Месіанського класу (5 М. 18: 17-19). Ісус є Головою цього класу, а всі, кого прийнято зараз до

Божої сім'ї через зачаття Святим Духом, вважаються членами Тіла Христа, Церкви. Мойсей був образом цього великого Христа, тож він сказав до батьків: “Господь Бог вам [більшого] Пророка підійме від ваших братів [позаобразного Пророка], як мене” (вірш 22). Бог спочатку підняв Ісуса, каже апостол, а після П'ятидесятниці Він піднімає братів Ісуса – перш за все апостолів, а потім, протягом наступних вісімнадцяти сотень років, всіх, в кого святий характер, хто покликаний на основі Божого задуму бути членами Тіла Христа, названого по-іншому класом Нареченої. Повне підняття їх відбудеться тоді, коли завершиться воскресіння Церкви.

Коли цей великий Позаобразний Мойсей (Христос і Церква, Його Тіло) буде піднятий, прославлений, тоді прийде час благословити світ, відкриваючи очі розуміння і даючи усілякі тогочасні реституційні привілеї. Той, хто під час Тисячоліття послухається великого Пророка, зможе здобути велике благословення досконалості, фізичної, розумової та моральної реституції, здобути вічне життя. Але хто відкине цього великого Пророка, прославленого Месію, той буде знищений з-посеред людей – його спіткає доля свідомих злочинців. “Безбожних усіх Він понищить” (Іс. 145: 20).

Апостол пояснює, що Господнє благословення спочатку мало стати надбанням ізраїльтян, тілесних дітей Авраама. Воно дійсно зібрало “справжніх ізраїльтян”. Але в той час юдейський народ втратив милість Бога, і двері нагоди відкрилися поганам, котрі прийняли Господнє благословення – отримали згадану нагоду протягом вісімнадцяти століть. Як тільки визначене число Вибраних буде прославлене, теперішній вік та його мета завершаться. Тоді почнеться реституційна праця і Ізраїль по тілу знову займе провідне місце в Божественній милості, як пояснено в Римлян 11: 25-32.

СЛУХНЯНІСТЬ БОГУ, А НЕ ЛЮДИНІ ДІЇ АПОСТОЛІВ 4: 1-31

ВІДВАГА БОЖИХ СЛУГ – МОВА СВ. ПЕТРА ПЕРЕД СИНЕДРІОНОМ – ЗДИВУВАННЯ МУДРИХ – НЕВЧЕНІ І НЕГРАМОТНІ АПОСТОЛИ – ДУХ ЗДОРОВОГО РОЗУМУ ТА ВІДВАГИ, А НЕ СТРАХУ – НАВЧЕНІ В ШКОЛІ ХРИСТА – ДИВОВИЖНІ НАСЛІДКИ – КОЛИ СЛУХАТИСЯ І КОЛИ НЕ СЛУХАТИСЯ

“Пильнуйте, стійте у вірі, будьте мужні, будьте міцні” (1 Коринтян 16: 13).

Св. Петра та св. Івана, заарештованих за проповідання Христа і за те, що св. Петро зцілив кривого у Храмі, покликали відповісти перед Верховним Юдейським Судом – Синедріоном, який складався з сімдесяти вчених юдеїв. Вони сиділи колом, тож в'язні знаходилися перед ними. Як пам'ятаєте, апостоли були неграмотними рибалками, непривичаєними говорити публічно і вести розмови з великими та вченими, тому дивує їхня відвага і відверте представлення Євангелія, виголошене св. Петром. Все це здивувало також Синедріон. Юдеї хотіли притягти апостолів до суду не за добрий вчинок зцілення кривого, а за проповідання Ісуса. Однак під проводом Святого Духа св. Петро мудро і слушно звернув увагу на те, що насправді їх допитують за зцілення недужого. Він не погодився, що йдеться про його власну силу або силу його товаришів. Признаючи, що вони – звичайнісінькі люди, він цілковито приписав це чудо Ісусу. Яка лекція для всіх, котрі хочуть представляти Ісуса як Його посланники! Як сказав св. Павло: “Бо ми не себе самих проповідуємо, але Христа Ісуса” (2 Кор. 4: 5).

Як би там не було, слова апостола були дуже сміливими: “Нехай буде відомо всім вам, і всім людям Ізраїлевим, що Ім'ям Ісуса Христа Назарянина, що Його розп'яли ви, то Його воскресив Бог із мертвих, Ним поставлений він перед вами здоровий”. Св. Петро не тільки проповідував, що Ісус був не обманщиком, а справжнім Месією, довго очікуваним юдеями, але й відкрито заявив, що це Синедріон вбив Месію. Це була правда, і слід було сказати правду. Уникнувши цього, вони б проявили страх, і тоді апостол не зміг би справити належне та достатнє враження на Синедріон та своїх слухачів.

Хтось міг би натякнути, що св. Петро повіяся не по-джентльменському – що йому не слід було ось так нападати на Синедріон. Мр. Бенсон в *The North American Review* дає визначення виразу джентльмен, яке, очевидно, дуже влучно підходить для цього випадку. Цитуємо: “А хто такий на вашу думку джентльмен?”, – запитав адвокат, подавшись вперед у цю мить. “Джентльмен – як відомо – це людина, яка ніколи не нападає ненавмисне”, – сказав проповідник. “Навмисне”, – прошепотіли про себе двоє гостей, намагаючись його поправити. “Ні, ні, – сказав він, – джентльмен інколи агресивний, коли цього вимагає честь і є причина, але тоді він є змушений до цього. Той, хто не є джентльменом, буває агресивний, коли він не хоче цього”. “Але чи він є джентльменом тоді, коли нападає ненавмисне?” – запитав адвокат. “Є”, – додав проповідник з посмішкою.

У випадку св. Петра не було часу на словесні хитрощі. Це була хвилина, коли обов'язком кожного джентльмена було скористатися з нагоди і необразливо викласти правду перед слухачами. Як багато св. Петро вклав у ці кілька слів! Він сказав, що Ісус Назарянин, якого вони розп'яли, є Месією – Тим, Котрий вгодив Богу, як це було засвідчене підняттям Його з мертвих.

СИНЕДРІОН У ЗАКЛОПОТАННІ

Далі апостол процитував їм пророцтво Давида (Пс. 118: 22), кажучи: “Він камінь, що ви, будівничі, відкинули, але каменем став Він наріжним! І нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спастися ми мали”. Якщо в цих словах до слухачів було якесь застосування сили, якась гострота, то тільки тому, що вони справді серйозно помилялися. Як добре було б для них, коли б вони мали таке покірне серце, як ті, котрі чули св. Петра в день П'ятидесятниці! Тоді б вони також вигукували з відчаєм: “Що ж ми маємо робити, мужі-браття?”

Та, на жаль, освіта, пошана в людей, високе становище часто ставлять таких осіб в непривабливі обставини. Члени Синедріону були багатими не тільки грішми, інтелектом та почеснями від людей, але й знанням. Без сумніву, до них були звернені слова Ісуса: “Горе ж вам, багатіям!” – ви є в незavidному становищі. Пиха, почесні від людей, самовпевненість заважали багатьом з них прийняти просте Послання Євангелія. Бачимо, що Божественний порядок містить певні зрівноважування, і вбогість в деяких відношеннях є прихованим благословенням. Звідси запевнення Слова, що небагато заможних, небагато великих, небагато вчених, небагато шляхетних буде серед Господніх вибранців і серед тих, котрі займуть становища в класі Нареченої і в Небесному Царстві (1 Кор. 1: 26-29).

Бачачи сміливість св. Петра та св. Івана і знаючи, що вони невчені та прості, Синедріон був здивований, “і пізнали їх, що вони з Ісусом були”. Саме так! Про Ісуса теж хтось сказав: “Як Він знає Писання, не вчившись” в жодній з наших шкіл?” (Ів. 7: 15). Отож, вони знали про Його силу в поведінці з людьми через Духа Господнього і Його безкомпромісне представлення Правди. Вони бачили, що ці люди мають той самий характер, є наповнені Духом Ісуса. І дотепер це є правдою про послідовників Ісуса. Як писав апостол: “Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любові, і здорового розуму” (2 Тим. 1: 7). Весь Господній народ повинен пам’ятати про це і плекати такий Дух, а також бути копіями Господа Ісуса та вірних апостолів, щоб усі люди могли дізнатись, що вони були з Ісусом і навчились від Нього.

Та не забуваймо, що є тільки один шлях прийти до спільності з Богом – через Господа Ісуса Христа. Апостол згадує про це в своїй проповіді: “Бо під небом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спастися ми мали”. Ми повинні мати віру в Ісуса. Ми повинні розуміти, що Він помер за гріхи світу. Ми повинні особисто прийняти Його як нашого Спасителя. Ми повинні посвятити все те небагато, що в нас є, і йти вірно Його слідами до самої смерті. На цих умовах ми стаємо Його учнями. Ставши учнями, слухачами в Школі Христа,

і отримавши зачаття Святим Духом, ми маємо привілей щораз більше звіщати Його чесноти і дозволяти нашому світлу світити перед людьми, щоб вони, бачачи наші добрі діла і нашу подобу до Вчителя, могли прославляти Бога за нас.

Синедріон був стурбований, побачивши міцне становище, яке зайняли учні, і розуміючи, що вони, по суті, помінялися з ними ролями, звинувачуючи їх самих перед людьми у тому, що вони є справжніми злочинцями – вбивцями Божого Сина, Месії. Дивлячись на чоловіка, щойно зціленого, вони розуміли, що сталося велике чудо. Але відповісти їм було нічого. Тож вони відвели апостолів убік, щоб порадитися між собою. Заперечити чудо не було можливості, і в них виникло побоювання, до чого це все може привести, якщо ці розмови про Ісуса і про те, що вони є Його убивцями, поширяться між людьми. Тому вони вирішили, що краще буде, коли учні підуть собі, але при цьому вимагали і навіть погрожували їм, щоб вони не проповідували більше в імені Ісуса.

СМІЛИВІСТЬ В ПРОПОВІДУВАННІ ЄВАНГЕЛІЯ

Тоді стала явною дивовижна сміливість апостолів. Вони відповіли: “Розсудіть, чи це справедливе було б перед Богом, щоб слухатись вас більш, як Бога? Бо не можемо ми не казати про те, що ми бачили й чули!”. Біблія наказує послідовникам Ісуса коритися існуючій владі (Рим. 13: 1-7; 1 Петр. 2: 13-17). Однак, намагаючись бути законслухняними у всіх відношеннях, християни повинні розуміти, що існує ще вищий Закон і ще вищий Правитель, і повинні коритися світській владі тоді, коли немає перестороги від Верховної Влади – від Бога.

Бог наказав учням через Ісуса бути Божими мовними знаряддями, щоб проповідувати Послання Євангелія, що смерть Ісуса була достатньою для скасування гріхів, і що Той, Котрого вбили, згодом має прийти і встановити Своє Царство і благословити світ шляхом звільнення його від рабства гріха та смерті. Вони мали також запрошувати вірити в це Послання всіх, в кого є віра, щоб статися

учнями Ісуса, вірними і відданими Князю того Царства, яке ще не встановлене. Своєю вірністю вони мали показати віру, яка була в них, і свою відданість Богу. За це їм була обіцяна частка з Месією в Царстві, яке має бути встановлене Ним. Тому обов'язком апостолів, як і обов'язком всіх послідовників Ісуса, було нести Послання Євангелія скрізь, де є вуха, щоб слухати, і не боятися того, що зробить людина. Але наш обов'язок – не порушувати закони під час проведення зібрань, де натовп заважатиме дорожньому руху, або ще якимось порушуватиме встановлені правила. Апостоли не порушували встановлених правил юдейського Закону, коли говорили публічно – як це було у Храмі. Їхня сміливість брала свій початок в Законі, а Синедрион, забороняючи їм, виходив за його рамки.

Церква, початківці у вірі, напевно, була дуже стурбована ув'язненням провідних учнів, тому коли їх звільнили, відбулося загальне зібрання радості і звеличення Бога, щоб подякувати Господу за сміливість, дану апостолам, за обітницю Його Слова і за чудо, яке було причиною всього цього. Як наслідок, читаємо, що всі зміцнилися, що вони “із повною сміливістю слово Твоє повідали” і що “апостоли з великою силою свідчили про воскресіння Ісуса Господа, і благодать велика на всіх них була”.

Заголовний вірш, який цілковито погоджується з нашою лекцією, є, власне кажучи, нагадуванням всьому Божому народу скрізь бути вірним і відданим Богу та Його Справі. Тримаймося слів: “Пильнуйте, стійте у вірі, будьте мужні, будьте міцні”.

R5839 (1916 p.)

ПРАЦЯ ЛЮБОВІ МАТИМЕ НАГОРОДУ

“Та не є Бог несправедливий, щоб забути діло ваше та працю любові, яку показали в Ім'я Його ви, що святим послужили та служите”
(Євреїв 6: 10).

Знеохочення перешкоджає зростати в благодаті, тому св. Павло намагався підбадьорити своїх читачів. Контекст дає зрозуміти, що вони відчували певний спад, певне знеохочення. І хоча, за його словами, вони почали добре, їхній запал дещо охолов. В цьому розділі і далі до десятого включно апостол звертає увагу на небезпеку похилитися назад і навіть відпасти після того, як ми сталися християнами. Тих, хто легко знеохочується, він переконує: “Не є Бог несправедливий, щоб забути діло ваше та працю любові”. Можемо запитати: “Яку таку велику працю, яке діло любові могли б вони виконувати, щоб для Бога було несправедливим забути її нагородити? Чи ж не є добрі вчинки правильною поведінкою для всіх людей? Як це Бог може несправедливо забути добрі вчинки?”

Відповідь Святого Письма в тому, що світ не може робити жодних добрих вчинків, які Бог здатен визнати: “Нема праведного ані одного”. Але “не є Бог несправедливий, щоб забути діло ваше та працю любові”, пише апостол. Що він має на увазі? Відповідаємо, що він звертається до

християн, котрі стали Божими дітьми через угоду з Ним. Вони були дітьми гніву, як і інші, та далі залишаються недосконалими за тілом. Але Бог не поводить з ними за тілом. Він прийняв їх у Свою сім'ю на особливих умовах – на основі Угоди Жертви. Під цією Угодою Він погодився змилюватися через Христа над їхніми слабостями і поводитися з ними згідно з намірами їхнього серця та розуму – згідно з тим, як вони намагаються подобатися Йому як Його діти. Бог з власної волі зобов'язався ввійти в угоду зі Своім народом. Він зобов'язався з одного боку, а вони – з іншого. Жодна сторона не може уникнути умов цієї угоди.

НЕБЕЗПЕКА ВТРАТИТИ НАГОРОДУ

Кожен, хто вчинив угоду, був членом деградованого роду Адама, засудженого на смерть. Так, але Христос помер за цей рід, і він повернеться зі смерті та осуду гріха, що прийшов через неслухняність Адама. Заслуга Христової смерті спочатку застосована за вибраний клас, котрий в Євангельському віці шукає Бога і радо приймає Його влаштування через Христа. Почувши про Христа як Відкупителя, вони увірували в Нього і пожертвували всі свої земні надії, цілі, амбіції, щоб увійти в угоду з Господом.

Думкою, яка надихала їх до такого кроку, була надія здобути духовну спадщину, стати співспадкоємцями з Христом в Царстві, яке має бути встановлене на землі. Власне до цього Бог відкрив шлях через Свій задум в Христі. Вони відмовились від земного заради величнішого, небесного, добровільно пожертвували всі земні права та інтереси і зобов'язалися до цього безповоротно.

Якщо вони тепер зазнають невдачі, то втраять абсолютно все. Власне на це звертає увагу апостол. Вони визнали Божий порядок, тож на основі угоди з Ним їх чекає велика нагорода. Вважайте, застерігає він, не загубіть цю нагороду, відвертаючись від Господа і стаючись холодними або літеплими, бо такий стан може привести до повного відкинення Богом. Радше йдіть вперед і будьте відважні, і Господь, Єгова, Сам зміцнить ваші серця. Чекайте терпеливо на Нього.

В десятому розділі апостол нагадує, як деякі з них в минулому витерпіли запеклу боротьбу страждань або постраждали з іншими, співчуючи їм та переносячи їхні переслідування. Все це довелося витерпіти заради Господа, заради любові до братів та на основі Божого влаштування. Отож, слід мати довіру до Бога, що Він їх любить і оцінює все, чого вони зазнали задля Нього. Апостол заохочує не вертатися назад, не знеохочуватися, але бути бадьорими. Також він стверджує, що є переконаним: вони зможуть витримати до кінця.

БЛАГОСЛОВЕННЯ СЛУЖИТИ СВЯТИМ

Св. Павло говорить, що їхня праця любові була ради Божого імені. Пошана до Божого імені полягала в служінні святим. Це був доказ їхньої любові до Господа, і вони продовжували своє служіння. Святі представляють Бога в світі. Отже, зроблене святим є зроблене Богу.

В Біблії можна помітити різницю між тими, котрі є в угоді з Богом, і тими, котрі не є. Ми маємо певні зобов'язання перед світом. Ми відповідальні перед людьми. Золоте Правило діє завжди і в стосунку до всіх людей. Але зобов'язання перед світом це не те саме, що зобов'язання перед святими. Хто ушановує святих

і служить їм, той ушановує Бога і служить Богу. Такою, здається, є думка апостола. Не треба вважати, що Господу не сподобається, коли ми робитимемо добро всім людям. Навпаки, апостол заохочує: “Тож тому, поки маємо час, усім робімо добро”, – будьмо великодушні, люб'язні до кожного і особливо до святих (Гал. 6: 10). Це те, що особливо подобається Богу. Кожне служіння з любов'ю та радістю для святих є для Його слави. В цьому є особливий зміст, адже в світі є люди, які, мабуть, мають більш привабливий характер, і їм, мабуть, приємніше служити, ніж багатьом святим, котрі можуть бути де в чому шорсткими, неотесаними. Але в служінні святим є особливе благословення від Господа. Про це треба пам'ятати, коли ми зустрічаємося і спілкуємося з усіма, котрі стали Божими дітьми, і коли ми маємо нагоди їм допомагати і потішати їх. Вони повинні відчувати нашу любов, нашу підтримку, наше співчуття, нашу допомогу. Стосовно інших ми маємо той чи інший вибір, але не так є з нашими братами в Христі.

Такий самий принцип до певної міри панує серед світських людей. Наприклад, члени таємних товариств прихильні до інших своїх членів – багатих чи бідних, вчених чи неграмотних – і не виявляють цього до інших. Те саме стосується масонів. Масон поважає масона будь-де у світі, багатого чи бідного, чорного чи білого. Якщо такими є людські критерії, то тим більше так має бути між усіма, котрі стали дітьми Господа. Факт, що вони є учнями Христа, накладає обов'язок робити кожному послідовнику Учителя те саме, що слід робити брату або сестрі. “Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, те Мені ви вчинили”. Це не стосується світу зараз, а тільки Церкви, вірних Господніх послідовників.

НАПОЛЕГЛИВІСТЬ У СЛУЖІННІ

Апостол каже: “.. Що [ви] святим послужили та служите”, – це свідчило про їхній властивий стан. Дещо знеохочені в добрих ділах, вони далі допомагали один одному. Але враховувалася не тільки кількість зроблених добрих вчинків, бо велику кількість добрих

вчинків робить багато людей, з якими Бог жодним чином не рахується і не зобов'язаний їх нагороджувати. Вчинки світу – це вчинки грішних людей. Світ не є в угоді з Богом. Якщо хтось робить добре діло, він за неписаним законом отримує те чи інше благословення. Зроблене добро ушляхетнює його характер і приготує до благословень наступного віку, коли весь світ буде на випробуванні життя перед Судилищем Бога. Чим шляхетнішим буде характер в той День, тим менше різок він потребуватиме. Але щоб здобути нинішнє благословення від Господа, Його особливе благословення, потрібно увійти в стосунки угоди з Ним.

Працю, яку сьогодні виконує кожен, хто є з Богом в стосунках угоди, Бог обов'язково зауважить і нагородить. В 13-у розділі 1 Послання до Коринтян апостол нагадує, що для Тіла Христа самих лише добрих вчинків недостатньо, щоб це свідчило про Божу милість. Він каже, що коли б навіть довелося віддати тіло на спалення, а все майно – щоб

нагодувати вбогих, в цьому не було б жодної особливої заслуги, якщо це не зроблено з любові. “Коли я говорю мовами людськими й ангольськими, та любові не маю, то став я як мідь та дзвінка або бубон гудячий”, – додає він. Хтось може робити добрі вчинки, щоб мати пошану від людей. Якщо робити з таких міркувань, Бог не вважатиме це добрими вчинками, які будуть нагороджені. Вчинки, які Бог вважає добрими вчинками, гідними Його похвали і нагороди, є вчинки, зроблені Його вірним народом, виправданим і освяченим, котрий служить з любові до Нього, до Його народу і Його справи.

Тож св. Павло каже до них: “Та не є Бог несправедливий, щоб забути діло ваше та працю любові”. Про це слід пам'ятати. Для нас важливо пильнувати, щоб наші мотиви були з любові до Господа та Його справи і Його братів. Такі добрі вчинки, якщо їх робити наполегливо, виходячи зі здібностей та нагод, неминуче здобудуть блаженну нагороду.

R5818 (1915 p.)

“ПЕРЕД ЗАГИБІЛЛЮ ГОРДІСТЬ БУВАЄ”

2 ХРОНІК 26: 8-21

ІЗРАЇЛЬ ЯК ОБРАЗНЕ ЦАРСТВО – МЕСІЯ МАЄ ЗАПРОВАДИТИ ПОЗАОБРАЗ – ПОЛІТИЧНІ ТА ВІЙСЬКОВІ УСПІХИ СТАЛИСЯ ПАСТКОЮ ДЛЯ УЗЗІЙІ – ГРІХ САМОВПЕВНЕНОСТІ – ПОКАРАННЯ – УРОК ДЛЯ ЦЕРКВИ ТА СВІТУ – НЕЗНАННЯ БОЖОГО ЗАКОНУ НЕ МОЖЕ БУТИ ВИПРАВДАННЯМ

“Гордіня людини її понижає, а честі набуває покірливий духом” (Приказки Соломонові 29: 23).

Уззійя був великим та успішним царем в Єрусалимі. Все починалося добре: він шанував Бога і привів казну та решту свого царства до доброго стану на випадок, якщо доведеться захищатися від ворогів. Коли ми згадуємо війни Ізраїлю, то повинні пам'ятати, що якийсь час цей народ символізував Боже правління на землі в такому значенні, як ніколи не символізував жоден інший народ до або після.

Царі Ізраїлю, на відміну від інших царів, були помазані Божественною владою та повноваженням. Про них сказано, що вони “сиділи на троні Господнього царства” – як жоден цар до них або після них. Однак це не було Царство,

про яке ми молимося “нехай прийде Царство Твоє”, а лише підготовчий порядок з залученням образних ізраїльтян. Боже Царство справді прийде на землю після того, як його встановить Месія. Протягом тисячі років Він царюватиме, щоб піднести покірних, щоб благословити всіх, котрі шукають праведність, щоб покарати і виправити всіх інших і остаточно знищити непоправних Другою Смертю. Отож, царі Ізраїлю та Юди, як того вимагав час, мали зміцнитися, укріпитися та захистити землю, яку Всемогутній дав їхньому народу.

САМОВПЕВНЕНІСТЬ ЦАРЯ

Правдивість слів Святого Письма – “Перед загиблллю гордість буває, а перед упадком

бундючність” – буквально виконалася на царі Уззійї. Коли слава про нього розійшлася довкола, і він почав величатися, до нього прийшла гордість. Він забув, що є всього лиш Господнім представником в царстві і що його першим обов’язком, як слухняного підвладного Бога, є слухати і виконувати Божественні накази. Досягши великих успіхів з політичної та військової точки зору, цар Уззійя почав домагатися релігійних почесей. Мабуть, він відчував, що Бог пишається ним та його успіхами, і Богу буде дуже до вподоби, якщо він увійде в Храм за звичаєм священників і принесе кадило на Золотому Вівтарі. Він знав правила розпорядку в Храмі та служіння, але вважав себе вищим від них. Він йшов безпосередньо до Бога, не визнаючи священника.

Багато знаних людей потрапили в такий самий огріх, вважаючи, що їхні успіхи в бізнесі або політиці, спритність їхнього розуму або відмінність освіти є єдино необхідною річчю в очах Бога Єгови. Їм здається, що коли б вони ходили до церкви і визнавали Бога, Він пишався б ними і, зрозуміло, давав би їм першість у всьому. Це помилка. Великий Цар Вічності, “Високий і Піднесений” (Іс. 57: 15), має правила та порядок, які регулюють всі намагання наблизитися до Нього. Є тільки один Шлях наблизитися і жодного іншого (Ів. 14: 6).

СВЯЩЕНИК МЕЛХИСЕДЕК

“Ага, – скаже хтось, – ви хочете сказати, що миряни не мають доступу до Бога, що їм треба приходити через духовенство, так само як цар Уззійя мав наблизитися до Бога через первосвященника Ізраїлю. Але я заперечую, що духовенство є кимось більшим, ніж простими смертними. Я вважаю, що розум багатьох з них не кращий від мого, що багато з них менш освічені, а ще інші взагалі позбавлені підприємницького вміння. Я визнаю, можливо, це й добре, що прості люди приходять до Бога через духовенство, але кожного разу, коли я так приходжу, то роблю це власним розумом і розумію, що Всемогутній радіє, коли так є. Я часто молюся: “Господи, дякую тобі, що я не такий як інші люди, ані навіть не такий, як цей митник” (Лк. 18: 11).

Ні, друзі, ми так не думаємо. Це не є біблійна думка, ані урок, який ми повинні взяти з вірша Писання, який розглядаємо. Треба визнати, що Святе Письмо ніде не говорить про клас духовенства в Церкві Христа, за винятком дванадцяти апостолів, між якими св. Павло зайняв місце Юди. На основі Біблії ці Дванадцять стоять вище від інших – є особливими мовними зняряддями Ісуса. Ми зовсім не кажемо, що душа, яка прагне наблизитися до Бога, повинна це зробити через духовних осіб якогось віровизнання. Ми тільки стверджуємо факт, що є лише один Шлях наблизитися до Бога – через Великого Заступника, призначеного нам, “Ісуса Христа, Праведного”, “Священника навіки за чином Мелхиседека” (1 Ів. 2: 1; Євр. 5: 6). “До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене”, – сказав Ісус. “Нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спаслися ми мали”, – ось апостольське Послання (Дії 4: 12).

КАДИЛО ЗОЛОТОГО ВІВТАРЯ

Тим, чиї очі ніколи не були відкриті для розуміння, що Ісус є Божественно призначеною особою для поєднання світу з Богом, можна пробачити, якщо вони наближаються в молитві до Бога без Нього. Їхні молитви можуть отримати відповідь тільки до певної міри, якщо вони принесені зі щирістю, від серця, і якщо, як натякає св. Павло, Бог “не зважає” на їхнє незнання Своїх постанов (Дії 17: 30).

І як цар Уззійя знав про Божественну постанову, що тільки священник міг принести Всемогутньому кадило на золотому вівтарі, так і ті, котрі зрозуміли, що Ісус є великим позаобразним Священником, через Котрого відкритий доступ до Отця, потрапляють під осуд, якщо силоміць з’являються в Божественній присутності і моляться по-іншому, ніж передбачено Божественною постановою – так само, як цар Уззійя був ударений проказою за своє свавілля та пиху. Проказа, в біблійному значенні, є образом гріха. Тому вчинок Уззійї образно означає, що коли б хто наблизився до Бога не через призначеного Священника, знаючи, що це неправильно, потрапив би під Божественний вирок як добровільний грішник. Покарання тоді залежало б від степеня наявного світла.

ВІСІМДЕСЯТ ХОРОБРИХ СВЯЩЕНИКІВ

Коли цар увійшов у Свята Храму, щоб принести кадило на Золотому Вівтарі, первосвященик та вісімдесят священиків пішли за ним, протестуючи проти цього святотатства. Хоча таким був їхній обов'язок, однак це показало їх з хороброго боку, як сміливих людей, бо в древні часи цар мав велику владу. Цар Уззійя відчував свою велич і пишався цим, тож він, правдоподібно, обурився проти втручання в свої царські повноваження. Слова протесту тільки нагадали цареві те, що він вже знав про заборони служіння в Храмі. Та священики додали: "Вийди зо святині, бо ти спроневірився, і не за честь це буде тобі від Господа Бога!" Справжні почесні, справжнє благословення, справжній достаток не можуть виникати з заперечення Божественного порядку. Поведінка царя, мабуть, знеславила його. Коли б він поспішив віддати честь Богу, то отримав би благословення. Та замість цього порушення Божественного Закону принесло прокляття.

Лекція такої поведінки очевидна і проілюстрована нашим віршем та словами Господа: "Хто бо підноситься буде впокорений, а хто впокоряється той піднесеться" (Лк. 14: 11). Але цього було недостатньо – навіть якщо б цар мав добрі наміри замість гордості. Добрі наміри мали б підштовхнути його до вивчення Божественних постанов та обітниць. Незнання Закону не виправдовує. Звідси пересторога апостола: "Силкуйся поставити себе перед Богом гідним, працівником бездоганним, що вірно навчає науки правди" (2 Тим. 2: 15).

Перед нами урок покори для Церкви та світу. Деякі від народження мають покірний розум, натомість інші народжуються самовпевненими. Тому останні натрапляють на перешкоди в здобутті благодаті, хоча, з біблійної точки зору, вони мають перевагу, бо здатні зі сміливістю протистояти нинішнім несприятливим обставинам. В цілому наші труднощі з причини вад тіла не є аж такі різні, щоб комусь було легше від іншого увійти в Царство на основі покликання Євангельського віку. Кому більше дано, від того більше вимагатиметься, і суд Господа буде на основі серця, волі, намірів, намагань, а не за тілом, його слабостями та невдачами.

Покора важлива не тільки сама по собі, але й тому, що інші благодаті Святого Духа неможливо розвивати без неї. Першою в переліку духовних благодатей є смирення. Як можна бути лагідним або зробити відповідний поступ в розвитку цих благодатей, якщо немає смирення? Як можна бути терпеливим і слухняним у випробуваннях та труднощах життя без смирення? Як хтось може бути лагідним до супротивників і люб'язним у всьому іншому, якщо він не має смирення? Як можна терпіти всіх без смирення? Як можна виявляти братню доброзичливість по-іншому, як не через смирення? Як бути подібним до Бога, не маючи смирення? Як любити в біблійному значенні без смирення? Тому всі, котрі мають бути Церквою, будуть випробувані в цьому напрямку. Слід розвивати смирення і покору, щоб наповнити ними серце і мати змогу розвивати інші плоди Святого Духа.

R5804 (1915 p.)

НАЛЕЖНЕ УМЕРТВЛЯННЯ ТІЛА

"Бо коли живете за тілом, то маєте вмерти, а коли Духом умертвляєте тілесні вчинки, то будете жити" (Римлян 8: 13).

Багато разів діти Господа читали ці слова апостола. Багато разів Його справжні святі задумувалися над їхнім піднесеним змістом. Багато разів менш святі перечитували їх і замість того, щоб взяти урок для себе, застосовували його до своїх ближніх у світі,

від чого цей урок втрачав свою силу в них. Найбільш святі з Божого народу потребують, як каже пророк древнього Ізраїлю, "на заповідь – заповідь, заповідь на заповідь, правило на правило, правило на правило, трохи тут, трохи там" (Іс. 28: 10, 13). Наші немічні земні посудини протікають і є дуже крихкими, тому потребують постійного наповнення з великого Джерела Правди і Життя.

Отже, давайте знову задумаємось над цими благодатними словами Господнього речника, і нехай їхній урок справить ще глибше враження на наш розум. Св. Павло звертається тільки до Церкви Христа. Він не звертається до світу. Церква вступила в урочисту угоду з Господом, щоб віддавати в жертву земні речі, земну природу. Апостол запевняє нас, що у випадку вірного віддавання нашого земного життя з усіма його надіями та сподіваннями, ми будемо жити. На початку нашого християнського шляху ми обіцяли це на основі Угоди і повинні довести до кінця умертвлення нашого тіла – вчинків тіла.

Тіло з його вчинками представляє всі людські інтереси, а не лише слабості та вади нашого деградованого стану та наші грішні тенденції. Саме їх ми повинні умертвляти. Ми мусимо завдати їм смерті відразу, якомога швидше. Але ми також маємо жертвувати земні інтереси, які не є грішними, але заважатимуть нам здобути славні надії, виставлені перед нами, і які в тій чи іншій мірі перешкоджатимуть нам в небесному забігу. Чи ми це робимо день за днем? Чи тоді, коли ми губимось в натовпі і безпосередньо маємо справу зі світом та його впливом, захоплюючись житейськими справами, ми далі умертвлюємо вчинки тіла? Чи ми розпинаємо плоть? Чи ми вмираємо щодня для речей світу? Чи ми живемо з дня на день більш повноцінним життям як Нові Створіння в Христі?

НЕВЛАСТИВЕ УМЕРТВЛЯННЯ ПЛОТІ

Щодня ми знаходимо можливості умертвляти вчинки нашої плоті; і ми повинні це робити, якщо хочемо жити і рости як Нові Створіння. Світ дотримується деяких дуже помилкових уявлень стосовно умертвляння плоті. Наприклад, багато людей сплять на кам'яній підлозі замість ліжка; деякі лягають, щоб по них ходили і топтали, мов ганчірку, об яку витирають ноги; деякі бичують себе, доки не покалічаться, тоді вдягають волосяницю і терплять усілякі муки, якими це супроводжується. Вони мають гріхи, в яких не перестають себе звинувачувати і які, як їм здається, вони повинні спокутувати. У випадку інших таке спокутування не є добровільним, а примусовим, спричинене тими,

хто має над ними владу. Проблема цих осіб в тому, що вони не думають головою: їм бракує духа здорового розуму. В них добрі наміри, але вони були неправильно навчені, що спотворило та хибно вишколило їхнє сумління.

Язичники також практикують умертвляння тіла. Деякі фанатики з-посеред них тримають руки годинами догори або сидять чи лежать на цвяхах, щоб умертвити свою плоть. Дехто зачинається на роки в тісній клітці, і його годують крізь щілину. Вони роблять це, щоб показати, які вони святі, і щоб догодити своєму богу або довести себе до знецінення та втрати чутливості, коли їм здається, що вони переходять у божественний стан так званої нірвани. Вони прагнуть догодити своїм божествам, але ми знаємо, що справжньому Богу не до вподоби такі страждання та тортури. Він не є таким богом. Що ж це за бог, якому приносить задоволення дивитися, як його діти лежать на цвяхах або роблять щось безглузде? Таким не є Бог Біблії. Така вдача характерна тільки демонам, і до таких практик схиляють демони або примхи якогось безладного, бездумного чи неврівноваженого розуму.

ЦІЛЕСПРЯМОВАНА САМОДИСЦИПЛІНА

Бог Біблії протягом віку, який саме закінчується, кличе зі світу дуже особливий клас людства. Ми довіряємо цьому Богу, бо вказівки Його Слова є розсудливими і наслідки цих вказівок є усіляко задовільними та вартими похвали. Чудове виконання його пророцтв в минулому та тепер є надзвичайно переконливе. Також незаперечними є прояви Його провидіння та Його керівництво в житті тих, котрі служили Йому – Богу Біблії. Він дав їм “надзвичайно великі та дорогоцінні обітниці”, які стосуються теперішнього життя і того, яке має настати, які підтримують та зміцнюють дітей Бога впродовж всього їхнього подорожування долиною сліз до Небесного Міста, “що Бог його будівничий та творець”.

Ми запевнені в Святому Слові, що за умови вірності нашому Богу в теперішніх несприятливих обставинах та оточенні, за умови відданості

принципам Правди та праведності і нашій Угоді Жертви, укладеній з Ним, ми матимемо достатньо конфліктів з собою та з гріхами, які укріпилися в нашому смертному тілі. Господь також каже нам, що відданість Йому принесе переслідування та хибне трактування, зумовлене темрявою, яка огортає світ людства. Так, ми добре знаємо, що наші щирі зусилля служити Господу та Його Правді принесуть опозицію з боку світу, з боку нашої плоті і з боку великого противника та всіх сил темряви, які змовилися проти нас як послідовників Христа, нашого Спасителя, нашого Вождя, нашого Зразка.

Ми повинні умирати вчинки тіла, а не бездумно умирати тіло. Щоб так робити, має бути причина, біблійна причина, – виразна і гідна ціль перед нами в справі умирання. Адже так само можна вийти і негайно вчинити самогубство, випити отруту, подумавши собі: “Ось я умертвив своє тіло”, – і привести на себе муки, думаючи виправити цим власні гріхи або вади. Тільки дуже спотворений розум та сумління можуть триматися такої шаленої думки. Яке б умирання не практикувала Божа дитина, до нього має спонукувати Дух Бога, розум Бога. “Коли духом умертвляєте тілесні вчинки, то будете жити”.

Сьогодні в слово “умирання” вкладають загальноприйнятий зміст, що цілковито відрізняється від змісту, який вживав апостол. Часом ми кажемо про певні труднощі: “Я змучений до смерті”, – маючи на увазі виснаження, викликане упокоренням або негараздами. Але про вчинки тіла кажуть так не. Ми повинні умирати їх, віддаючи вчинки тіла на смерть. Це і є першочергове значення слова.

День за днем ми намагаємося розвивати плоди Святого Духа – стійкість, смирення, доброту, терпеливість, самовладання, довготерпіння, братню доброзичливість, любов. Умирання вчинків тіла, завдання їм смерті відбувається тоді, коли ми намагаємось шляхом впровадити ці риси характеру в чин, щоб примножити блаженні плоди в нашому серці та житті, адже всі доволішні умови є несприятливі для нас. Коли б ці умови були сприятливі, коли б кожен, хто поряд, заохочував нас як міг і похваляв наші вчинки,

нам нелегко було би умирати свою плоть. Здобути міць та розвиток як Нові Створіння в Христі ми можемо тільки боротьбою з ворожими впливами, натрапляючи на опір та перемагаючи їхню владу над нами. В Тисячолітньому віці не буде жодного умирання плоті. Але воно є зараз. Отже, умирання вчинків тіла, розпинання плоті з усіма земними нахилами принесе нам, за умови наполегливості, вічне життя – честь, славу і безсмертя, обіцяні святим-переможцям Євангельської Епохи. Але якщо ми оберемо інший шлях, то не здобудемо нагороду, запропоновану нам в цьому віці.

ЖОДНОЇ ДРУГОЇ СПРОБИ ДЛЯ ЦЕРКВИ

Наш вірш не містить жодного натяку на другу спробу для тих, хто тут згадується. Ці слова були сказані до всіх, котрі в даний час є на випробуванні стосовно життя. Апостол не говорить: “Якщо ви житимете по тілу, то втратите запропоновану сьогодні нагороду, але будете на іншому випробуванні, щоб отримати життя пізніше”. Він також не каже: “Якщо ви житимете по тілу, то зазнасте вічних мук”. Його слова говорять про теперішню пробу, наслідком якої буде життя або смерть, довічне існування в блаженстві та щасті або абсолютне припинення існування. Також апостол не обговорює умови спасіння через прояв віри в Христову кров поєднання. Все це вважається само собою зрозумілим. Він говорить не про те, в що ми віримо, а як ми повинні жити. Чи з цього треба робити висновок, як дехто робить, що неістотно, у що ми віримо, якщо ми живемо порядно? Аж ніяк. Ті, котрі так тлумачать слова апостола, мають дуже поверхнєве уявлення про всі його вчення і нівелюють їх. Але, пам’ятаючи, що його слова були звернені до тих, котрі вже мають спасенну віру в Христа, а не до світу, ми можемо правильно зрозуміти, що саме він мав на увазі. Неуважний християнин, який застосовує згадану пересторогу до кожного, сприяє тому, що вона втрачає весь свій вплив на нього.

Це щось зовсім протилежне, ніж мав на меті апостол. Він говорить до святих, до посвячених віруючих у викуп (який є в Ісусі Христі),

до тих, котрі вже були зачаті Святим Духом Бога до нової природи – Божественної. Ось чому він нічого не каже про викуп, ані про Тисячолітній вік випробувань для світу. Ті, до кого він звертається, є на випробуванні зараз, і рішення в їхній справі буде винесено до того, як світ прийде на суд.

Отже, пересторога апостола взагалі не стосується світу, але має урочисте значення для Церкви. Її члени, представивши свої тіла живою жертвою з Христом, прийнятною через Нього, вчинивши священну угоду з Богом жити духом і шукати те, що вгорі, не мають права анулювати або проігнорувати цю угоду. Вони вже ніколи не можуть вимагати для себе людську природу, яку віддали, бо вони відмовились від усіляких претензій та прав на неї. Коли б вони зробили таке намагання – чи то через незнання, чи нехтуючи своєю угодою з Богом – вони втратили б усяке право та дозвіл на духовну природу і нагороду, яку можна здобути тільки шляхом вірності нашій Угоді Жертви до самої смерті.

З цього логічно випливає (навіть якщо б апостол цього не сказав), що коли ми, посвячені віруючі, повернемося назад до життя по тілу, ми помremo; що для нас мати тілесний розум – означає смерть, тоді як наявність духовного розуму означає життя та мир. Слова нашого Учителя в Матвія 16: 24, 25 стосуються того ж: “Бо хто [з Моїх учнів] хоче спасти свою душу, той погубить її, хто ж за Мене свою душу погубить, той знайде її”.

ВЧИНКИ ТІЛА

Тож важливим є запитання: Що означає жити по тілу? Відповідаємо, що жити по тілу – означає жити для задоволення навіть законних прагнень людського розуму та людського тіла, коли такі задоволення стануть на заваді необхідному поступу на вузькій дорозі і заберуть час, який ми повинні вжити для нашого розвитку як Нових Створінь або для віддавання нашого життя за братів. А цього легко досягти. Перестаньмо лише розпинати нашу плоть, умертвляти вчинки тіла і байдуже полишмо себе природним нахилам плоті. Відразу нас почне тягнути вниз, і скоро ми відчуємо, що чинити опір щораз важче,

а стежка стає все більш слизькою. Тоді, якщо ми не зробимо геройських зусиль, з молитвою, щоб повернути втрачені позиції, ми продовжуваватимемо падати вниз, де кінцем буде смерть.

Св. Павло дає визначення вчинкам тіла: “Учинки тіла явні, то є: перелюб, нечистість, розпуста, ідолослуження, чари, ворожнечі, сварка, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, ересі, заavidки, п’янство, гулянки й подібне до цього” (Гал. 5: 19-21). Який моральний бруд і забруднення описано тут! Але такою є тенденція деградованої людської природи. Лише перестаньте змагатися зі старою природою, і відразу деякі з цих згубних бур’янів буйно зазеленіють і витіснять те добре, що залишилося.

“Зрозуміло, – скаже хтось, – але в мене немає всіх цих огидних рис”. Що ж, дуже добре, що у вас їх немає; небагато хто має усіх їх. Та будьте пильні, ви можете не знати, якого ви духа з природи. Переконайтесь, чи ваша стара природа не має успадкованого нахилу, який, можливо, ви вже вживали колись в одному з цих напрямків. Єдиний безпечний шлях – молитися і пильнувати проти них, наповнити розум речами Святого Духа, щоб не потрапити в спокусу. Подумайте про блаженні плоди Духа: любов, радість, мир, довготерпіння, покору, лагідність, доброту, віру, самоконтроль. “Закону нема на таких!” Жити розвитком цих плодів і благодатей – означає “жити Духом” і “Духом ходити”. Таким чином ми не тільки тримаємо душу в безпеці, але й чинимо постійний поступ в розвитку характеру Христа. Справді, ми безпечні тільки тоді, коли зростаємо. Стояти на місці небезпечно. Якщо ми перестанемо рости, то одразу почнемо деградувати.

ВЖИВАННЯ ПОКАРАННЯ

Отже, бачимо, що християнське життя само по собі є боротьбою, битвою між нашою новою природою і нахилами плоті. Додатково є ще напади ззовні – віл світу і противника з його військом. Це конфлікт, якого неможливо уникнути, бо від нього залежить нагорода нашого Високого Покликання. Він є для нас питанням життя та смерті. Якою серйозною справою є наше життя за таких обставин,

адже щодня і щогодини ми стоїмо перед судом! “Бо коли живете за тілом, то маєте вмерти, а коли духом умертвляєте [віддаєте на смерть], тілесні вчинки [не потураєте їм], то будете жити”. Всі справжні Божі діти живуть так, як каже апостол Павло: “Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі” (Рим. 8: 14).

Якщо ми добровільно відмовимось від керівництва Божого Святого Духа, ми втрачимо блаженну синівську єдність. Якщо ми бездумно знехтуємо цим керівництвом, то піддамо нашу єдність великій небезпеці. Будучи синами, ми, напевно, отримаємо шмагання для нашого виправлення та дисципліни. І хоча ми маємо бути вдячні караючій руці за її палицю, якщо вона потрібна, то краще було би бути дуже уважним, щоб потребувати її якомога менше. “Бо коли б ми самі судили себе, то засуджені ми не були б” (1 Кор. 11: 31). Та навіть пильнуючи дуже уважно і з молитвою, щоб не дати старій волі та плоті повстати, ми все ще робимо багато помилок та потребуємо якогось виправлення від Господа, бо “хіба є такий син, що батько його не карає?” (Євр. 12: 5-12).

Тому пам'ятаймо застереження: “Мій сину, не нехтуй Господньої кари, і не знемагай, коли Він докоряє тобі. Бо Господь,

кого любить, того Він карає, і б'є кожного сина, якого приймає!” (Євр. 12: 5, 6). Знаючи, що нас чекають великі труднощі, усілякі небезпеки, пастки для ніг, знаючи про немічність наших недолугих зусиль, якою блаженною є обітниця нашого Небесного Отця дати Святий Дух тим, котрі просять в Нього. Яким блаженним є запевнення, що ми, наповнившись цим Духом, не будемо виконувати забаганки плоті, а зможемо умертвляти вчинки тіла, щоб жити. Дуже важливо жити якомога ближче до Джерела усілякої благодаті, безперестанку молитися і пильнувати кожного часу.

Якщо часом ми не знаємо куди повернути – направо чи наліво – не знаємо куди йти, то здіймімо наше серце до Господа і чекаймо на Нього, пам'ятаючи Божественне запевнення: “Хай Господь буде розкіш твоя, і Він сповнить тобі твого серця бажання! На Господа здай дорогу свою, і на Нього надію клади, і Він зробить”. “Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки” (Пс. 37: 4, 5; Прип. 3: 6). Ось так Його милий голос приносить потіху, міць, відпочинок посеред усіх турбот та негараздів на шляху. “А всі ті, хто піде за цим правилом, мир та милість на них, і на Ізраїля Божого” (Гал. 6: 16).

R5806 (1915 p.)

КОРОТКЕ НАГАДУВАННЯ

“Доповніть радість мою: щоб думали ви одне й те, щоб мали ту саму любов, одну згоду й один розум! Не робіть нічого підступом або з чванливості, але в покорі майте один одного за більшого від себе. Нехай кожен дбає не про своє, але кожен і про інших. Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі”
(Филип'ян 2: 2-5).

Церква в Филипах, як відомо, була першою Церквою, закладеною в Європі. Початок її був дуже малий та скромний. Филипи були одним з головних міст Македонії (Дії 16: 9-14, 20, 21). Шукаючи можливості послужити Господу в цій околиці, апостол пішов на берег річки суботнього дня, де кілька жінок за звичаєм

зійшлися на молитву, і промовив до них з Божого Слова. Д-р МакЛарен, коментуючи цей маленький початок Церкви в Филипах, каже: “Не сурмлячи в сурми і не гуपाючи в бубни кілька жінок і кілька втомлених мандрівників розмовляли на березі швидкої річки. З яким презирством посміхнулися б знатні мешканці Филипів, коли б хтось їм сказав, що головною причиною, чому їхнє місто пам'ятатимуть взагалі, є присутність в ньому цього непримітного юдея і його лист Церкви, заснованій того ранку!”

Загальний характер Церкви в Филипах стає зрозумілим з Послання св. Павла, написаного до неї пізніше. В ньому ми не знаходимо нічого на зразок критики або докору, як це бачимо

в більшості послань, написаних до інших церков. Його лист до филип'ян особливо гарний і сповнений любові, даючи свідоцтво дуже тісних уз спорідненості між ним та Церквою. В чотирьох різних випадках, як описано, ця Церква на ділі підтримала св. Павла та послужила йому грошовою допомогою, а також словом потіхи і заохочення. Двічі він отримав дар від них на свою підтримку, коли перебував у Солуні. Іншого разу, коли він був у Коринті, вони знову послужили йому. Коли він був в'язнем у Римі, ця сповнена любові Церква також не забула апостола. Її посланець, Епафродит, приніс йому останню зворушливу згадку про їхню любов.

Епафродит, пам'ятаймо, був братом, котрий "наблизився був аж до смерті" за діло Євангелія – за свою вірну службу в допомозі апостола в Господній праці, коли вже було мало надії на допомогу з іншого боку. Після його одужання від важкої хвороби апостол Павло послав через нього Церкві в Филипах чудовий лист, відомий як Послання до Филип'ян (Див. Фил. 2: 25-28; 4: 14-19; 2 Кор. 11: 9).

ПОВНА ЛЮБОВІ ПОРАДА АПОСТОЛА

Інші церкви, мабуть, теж служили апостолу, і ми знаємо напевно, що так робили деякі особи, серед яких були Акила і Прискилла. Але в нас немає жодного запису про те, щоб якась Церква послужила св. Павлу так, як це зробила Церква в Филипах. Очевидно, інші церкви не скористалися з такої великої нагоди. Можемо бути певні, що хоча апостол наполягав, щоб церкви посприяли полегшенню вбогим святым в Єрусалимі і т.п., він ані разу не просив допомоги для себе, скільки б її не потребував або скільки б не цинив будь-який найменший прояв їхньої любові до себе та до справи Господа, якій служив.

Урок любові та покори, який ми знаходимо в цьому уривку Святого Письма, свідчить, що серед филип'ян не бракувало цих благодатей. Він свідчить також, що апостол розумів велике значення плодів Духа і потребу

в постійному їх розвитку, щоб далі зростати на подобу Христа. Вступні слова розділу є заохоченням до взаємної братньої любові та прихильності. Він каже: "Отож, коли є в Христі яка заохота, коли є яка потіха любові, коли є яка спільнота духа, коли є яке серце [нутрощі – Diaglott] та милосердя..." Нутрощі колись вважалися осередком емоцій, жалості, співчуття серця. Може здатися, що апостол намагається поставити Церкву в Филипах на випробування – хоче, щоб вони відповіли чи ці благодаті належать усім, котрі є Новими Створіннями в Христі. Він мовби каже: "Якщо ви побачили, що ці блаженні плоди є частиною подоби характеру Христа, то нехай вони щораз більше розвиваються у всіх вас".

Тоді, немовби вони вже погодилися на таку пропозицію, немовби вони визнали, що в Христі є потіха, любов, єдність, симпатія і співчуття один до одного, від додає: "Доповніть радість мою: щоб думали ви одне й те, щоб мали ту саму любов, одну згоду й один розум", тобто волю (як Церква) – Господню волю. Який величний вислів! Його радість буде повною не від того, як вони говорять, а як вони люблять, як потішають один одного, як співчують один одному і пробувають разом як члени Тіла Христа. Все це доповнювало його радість більше ніж все інше, що він міг дізнатися про них. І він знав, що такі умови будуть найбільш приємні в очах їхнього Господа та Вчителя. Апостол Іван наголошує на цій самій думці, кажучи: "Бо хто не любить брата свого, якого бачить, як може він Бога любити, Якого не бачить?" (1 Ів. 4: 20).

ДИВЛЯЧИСЬ ЗА ТИМ, ЩО МАЮТЬ ІНШІ

Щоб такий дух досконалої єдності та спільності міг панувати між учнями у Филипах, апостол наполягав, щоб кожен з них розвивав благодать покори, щоб у кожній справі кожен пильнував, аби "не робити нічого підступом або з чванливості", щоб позбутися самовихваляння та домагання вищості

як найбільших ворогів Господнього Духа і здобуття Його благословення. Він наполягав, щоб кожен мав покірний розум, здатний бачити добрі риси і таланти співчленів Тіла і цінувати ці якості, бо вони, щонайменше, переважають його власні.

Скромний розум не обов'язково ігнорує таланти або благодаті, якими володіє. Доки ми, як Церква, знаходимося в нинішньому стані недосконалості, стані намету, ми не можемо сподіватися знайти в одній особі всі якості, всі таланти, всі благодаті Святого Духа, які розвинулися в найвищій мірі. Тому кожен може, якщо в нього покірний розум, бачити в інших братах бажані риси або благодаті, які є вищими, ніж у нього. Він повинен бути радий бачити їх і повинен відповідно цінувати того, хто ними володіє.

Якщо дбати тільки про себе, про свої інтереси, свій добробут, свої вигоди і таланти, і при цьому ігнорувати, тобто не помічати, інтереси, вигоди, таланти інших, то це свідчило би про самолюбство та нестачу Духа Христа, який є духом любові, уважності та доброти. Наскільки ми наповняємося Святим Духом любові, настільки будемо цікавитися добробутом та щастям інших. Таким був розум, такою була вдача нашого дорогого Відкупителя, коли Він ходив по землі, – вдача, яку Він так чудово проявив. І ми віримо, що відтоді Він не змінився. Якщо ми хочемо бути схожими на Нього, потрібно розвинути в своєму характері ці риси. Якщо ми маємо бути в майбутньому класом Нареченої в славі, ми повинні стати копією “дорогого Божого Сина”.

Апостол Павло не тільки представляє нам Господа Ісуса як великий Зразок належної покори, самопожертви і любові, самозречення на користь інших, але й тримає перед нашими очима результат – нагороду нашого Господа. Він пригадує нам про возвеличення Учителя Отцем, щоб ми підбадьорилися і могли збагнути, що при вірному слідуванні за нашим Відкупителем в жертвуванні вигод теперішнього часу, при розпинанні себе,

при посильній праці для просування Божої Справи та Його Правди, при розвитку плодів Святого Духа ми можемо сподіватися також прославлення з Ним, щоб розділити Його ім'я і Його Престол слави, а також Його велику працю у всьому вічному майбутньому як Його Тіло, Його Наречена і Його співспадкоємиця.

ЗАКЛЮЧНІ СЛОВА ЗАОХОЧЕННЯ

У віршах 12-17 апостол виражає щиру вдячність Церкві у Филипах і свою любов до них. О як він виявляє свою довіру до їхньої відданості! Як радо він виливав своє життя за них (див. вірш 17), щоб вони могли здобути повноту подоби Христа!

Він з любов'ю просить: “Робіть усе без нарікання та сумніву”. Йдучи за Учителем вузьким шляхом, ми не повинні нарікати дорогою, якщо натрапимо на ній на труднощі, і вона буде для нас завузькою. Також ми не повинні виражати незадоволення нею, ані не шукати якийсь інший шлях від того, який Божественне провидіння визначило нам. Навпаки, треба усвідомлювати і вірити, що Господь знає, які саме випробування потрібні для нашого розвитку в Школі Христа; що Він наглядає за нашими випробуваннями для нашого найвищого благополуччя і Його слави; що Він не забув Свої обітниці для тих, котрі є Його, але, як пообіцяв, зробить, щоб “усе [що приходить на нас за вірність] допомагало на добре”. І навіть наші промахи та спотикання, якщо їх сприймати правильно, будуть спрямовані на наше благословення.

Ми раді бачити цю схильність довіряти і відданість в стількох дорогих нам Господніх святих. Йдучи за Учителем, улюблені, ми будемо “невинними дітьми Божими серед лукавого та розпусного роду, що в ньому ми будемо сяяти, як світла в світі, додержуючи слово життя”. І тим, котрі у вас старшинують у Господі, це буде “на похвалу.. в день Христа [коли настане наша переміна], що вони бігли не надармо, що вони працювали не надармо”.

БОЖА ЛЮБОВ ДО ІЗРАЇЛЮ ОСІЇ 11: 1-11

БОГ ПОВОДИВСЯ З ІЗРАЇЛЕМ ЯК ІЗ СИНОМ – БУНТІВНИЙ, СВАВІЛЬНИЙ,
НЕВІРНИЙ – БОЖА МИЛІСТЬ СУПРОВОДЖУВАЛА ІЗРАЇЛЬ СТОЛІТТЯМИ – ІЗРАЇЛЬ У
ВАВИЛОНСЬКОМУ ПОЛОНІ – ПРОВІЩЕНЕ ПОВЕРНЕННЯ БОЖОЇ МИЛОСТІ

*“Я тягнув їх шнурками, що людям лицюють,
шнурками любові” (вірш 4).*

Осіа пророкував в Ізраїлі (в царстві десяти поколінь) напередодні вавилонського полону і помер в той час, коли Самарія капітулювала. Ім'я Осія означає “спасіння” і добре відповідає пророцтву. Господь через Осію виразно дав зрозуміти Ізраїлю, що їхня національна руїна і полон є близько; що це – покарання за гріх, але воно також свідчить про Божу милість до них, про повну любові терплячість і т.д. Він запевняв, що Господь любитиме їх до кінця і остаточно благословить та поверне з ворожої землі.

Особистий досвід Осії в житті до певної міри відображав Господню поведінку з Ізраїлем. Дружина Осії була йому невірною, як Ізраїль був невірний Господу. За Господньою вказівкою Осія вернув дружину до себе, прийнявши її знову. Тож послання до Ізраїлю свідчило про тривалу любов Бога до цього народу – про те, що хоча вони невірні Господу, однак Він з готовністю прийме їх назад, коли вони засвоять урок і будуть раді повернутися, як пташка повертається з Єгипту і трепетна голубка з Вавилонії.

“Я ЙОГО ПОКОХАВ”

Любов є лейтмотивом Біблії, без огляду на факт, що вона містить погрози, обіцянки, освідчення, а також прояви справедливості і милосердя. Коли б Божий характер був позбавлений справедливості – коли б Його любов знехтувала справедливістю – це стало б жажливою бідою для всіх, хто покладається на Нього. Це свідчило б не про міць, а про слабкість характеру. Як відомо, Божя Мудрість, Справедливість, Любов і Сила діють в повній згоді – співпрацюють, що дозволяє нам захоплюватись Ним, довіряти Йому, любити Його, і ці почуття посилюються, коли ми усвідомлюємо Його незмінність.

Від початку Бог знав про Свій план, як ми бачимо це з його виконання. Він передбачив, що людина, отримавши дозвіл обирати собі шлях, глибоко порине в гріх і буде поглинута

покаранням за нього, смертю. Він знав наперед про Свій задум дати у відповідному часі Божого Агнця як Викуп-Жертву за гріхи всього світу. Він знав наперед про остаточне благословення всіх поколінь землі, маючи на меті, щоб прославлений Відкупитель був Визволителем людства. Він передбачив і влаштував тисячу років реституційної праці, коли під владою славного Месіанського Царства все людство буде приведене до повного знання Бога та матиме повну можливість повернутися до всього втраченого в Едемі і відкупленого на Голгофі, коли остаточно бунтівні особи будуть знищені. Від початку Він передбачив славний результат, коли кожне коліно схилиться і кожен язик признає славу працю Месіанського Царства. Весь цей задум мав бути від Отця і через Сина (1 Кор. 8: 6).

Поряд з цим Планом Бог мудро передбачив святу громаду, яка буде разом з Ісусом у великій праці Його Тисячолітнього Царства, що управлятиме мільярдами людей та благословитиме їх. Бог постановив мати дві святі громади. Один клас має бути на землі, земний, як приклад того, якими можуть стати всі, хто остаточно досягне цього з допомогою Царства. Інший клас святих, ще величніший, має бути Нареченою Месії і Його співспадкоємцем в Царстві на духовному рівні. Бог міг заповнити ці почесні становища ангелами, котрі радо прийняли б таку нагоду служіння. Однак Він вирішив вибрати ці громади з-посеред людей – грішників.

ПОКЛИКАННЯ ПОТОМКІВ АВРААМА

Перед Господом відкривалося багато шляхів обрання Вибраних для майбутньої служби. Шлях, який Він обрав і який відтоді впроваджував у чин, був, безсумнівно, наймудріший, найкращий. Перш за все, Бог покликав Авраама – такого ж грішного, як і інші. Але серце Авраама було повне довір'я до Бога, і він, наскільки міг, радів праведними шляхами Господа. Божя обітниця для Авраама полягала в тому, що його насіння становитиме Вибраних і що за посередництвом

цього насіння всі народи отримають Божественне благословення.

Майже чотири тисячі років після того, коли Бог уклав Угоду з Авраамом, були присвячені розвитку насіння Авраама – тілесного і Духовного. Господь непрямо згадав обидва насіння, коли промовив до Авраама: “Розмножу потомство твоє, немов зорі на небі, і немов той пісок, що на березі моря” (1 М. 22: 17). Зорі на небі є вжиті для того, щоб символізувати Духовне Насіння Авраама, а пісок, що на березі моря, представляє тілесне насіння. Більш ніж вісімнадцять століть Бог мав справу з тілесним насінням Авраама. Його обітниця для нього та Угода Закону, вчинена з ним, були великим благословенням, натхненням та допомогою, бо хоча ізраїльтяни, як і інші, не могли виконати Угоду Закону через недосконалість та гріх, однак намагання бути слухняними принесло їм користь. Різні покарання Ізраїлю, з вавилонською неволею включно, стали уроком, призначеним для їхнього добра, і остаточно зробили цей народ (за часу, коли Ісус прийшов як Відкупитель) найсвятішим у світі – єдиним народом, визнаним Богом.

“ДО СВОГО ВОНО ПРИБУЛО”

Проте святість Ізраїлю за днів Ісуса була переважно тільки формою побожності, яка не витримала випробування. Лише справжні ізраїльтяни, чисті серцем, чисті намірами зуміли оцінити Дар Бога і сталися учнями Ісуса – всього приблизно 25 000 осіб. Тоді двері нагоди статися співпадкоємцями з юдейськими святими відчинилися поганам, і Боже Послання було дане

їм, запрошуючи також до співпадкоємства з Христом. Зібрання цього класу продовжувалося вісімнадцять століть, коли народ Ізраїлю був позбавлений Божої милості. Тепер ми входимо у великий Час Горя, який має запровадити Месіанське Царство. Під час цього горя Церква має бути прославлена у Першому Воскресінні. Тоді почнеться тисяча років Месіанського правління з вибраними, з духовною Нареченою, зібраною з юдеїв та поган.

Але Божа милість не полишила тілесне насіння Авраама. Уроки та покарання зроблять його придатним і приготують більше, ніж інших у світі, прийняти месіанські благословення. Земна частина Месіанського Царства буде ізраїльською: Авраам, Ісак, Яків, всі пророки та святі до Івана Христителю мають статися “по цілій землі володарями” (Пс. 45: 17) – земними представниками духовного Царства Месії в стані людської досконалості.

Очевидно, що в той час Ізраїль природним шляхом прийде до згоди з Божественним ладом і буде першим, хто здобуде благословення. Однак протягом тисячі років Царства, як говорить Святе Письмо, всі народи благословляться, стаючись насінням Авраама – приходячи до згоди з Царством, яке матиме ізраїльську основу (Єр. 4: 2; Іс. 65: 16; 1 М. 12: 3). Знищені будуть тільки ті, котрі не стануться справжніми ізраїльтянами. Таким чином, насіння Авраама остаточно включатиме всі покоління землі – всіх, для кого Бог передбачив вічне життя. Що стосується язичників – чужих Богу – то їх не залишиться.

R5809 (1915 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)
Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.